

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ 25.—	Ἑτησίᾳ 25.—
Ἑξαμηνίως 14.—	Ἑξαμηνίως 14.—
Τριμηνίως 7,50	Τριμηνίως 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
 ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Εὐρυκλίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Μερίδος Β'. - Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Σεπτεμβρίου 1922

Ἔτος 44ον. - Ἀριθ. 40

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

“Ολοι εἶχαν συμφωνήσει, καὶ ὁ Γάτουλας προτοῦ πάει νὰ ἐτοιμάσῃ τ' ἀμάξι του, εἶπε :

— Σὰς τὸ λέω ἀπὸ πρὶν, μὴν κρίνετε τὴν Ἀτσαλοπόδη ἀπ' τὸ ἑξωτερικόν του. Εἶναι σὰν καὶ μέγα. Δὲν εἶν' ὠραίος, θὰ ἰδῇτε ὅμως τί ἀξίζει.

— Καλὰ, καλὰ! ἔκχευε ὁ Φιδέας. Πήγαινε, κάμε γρήγορα, γέρο-κατεργάρη.

Ὁ Γάτουλας ἔφυγε τρέχοντας καὶ οἱ δύο ἄλλοι βιάστηκαν νὰ ἐτοιμάσουν τ' ἀναγκαῖα τοῦ ταξιδίου.

“Ολα τὰ πράγματά τους ἦταν ἔξη μποτίλλιες ῥακή, ἓνα ζαμπόνι, δύο τράπουλες χαρτιά καὶ τέλος ἡ περίφημη βαλίτσα ποῦ, φυσικά, δὲν τὴν ἔχασαν. Ὁ Σφάχτης τὴν εἶχε περίφημα ἐτοιμάσει γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸ καὶ εἶχε μέσα ὅλα ὅσα χρειαζόνταν.

Ὁ Φρέδος ἔβλεπε μελαγχολικὸς αὐτὰς τίς ἐτοιμασίας. Ὁ Φιδέας τὸν ἐχτόπησε εὐθυμὰ στὸν ὦμο.

— Ἐ! σύντροφε, εἶπε. Τί κάθεσαι;

Ἔτσι θάρρῃς μαζί μας;

Ὁ Φρέδος ξαφνιάστηκε.

— Πῶς, θάρρῃς μαζί σας; εἶπε. Σκοπεύετε λοιπὸν νὰ με πάρετε;

— Βεβαίωτατα θὰ σὲ πάρουμε, ἀπάντησε ὁ κακοῦργος. Σοῦ πέρασε στιγμὴ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ σ' ἀφίναμε στὸ Παρίσι ὅστερ' ἀπ' τὸ ὠραῖο ἀποψινὸ κόλπο σου, τώρα μάλιστα ποῦ χάλασαν καὶ τὰ καριτσίστικα ῥοῦχα σου; θὰ σὲ σκότωναν σὰν κοτόπουλο, μικρὸ μου!

— Βέβαια, εἶπε καὶ ὁ Φαγάνας σκεπτικός. Κι' ἴσως μάλιστα μᾶς χρειασθῇς ἐκεῖ-κάτω.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν δέχτηκε πρόθυμα αὐτὴ τὴν πρόταση. Τοῦ ἄρεσε

πολὺ περισσότερο νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς μέρος σ' αὐτὴν τὴν περιπέτεια, παρὰ νὰ μείνῃ κρυμμένος καὶ ἄχρηστος στὸ σπιτί τοῦ Πελιάσχο.

— Καλὰ! ἐφώνασε. Ἀφοῦ με παίρνετε μαζί σας, ὅλα πάνε καλὰ.

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ ντυθῇς! εἶπε ὁ Φαγάνας κοιτάζοντας τὸ παιδί.

— Φυσικά! εἶπε ὁ Φιδέας... Ἄν ἐρχόσουν σ' αὐτὰ τὰ χάλια, τὰ παιδιὰ θὰ σ' ἐπαιρναν ἀπὸ πίσω καὶ θὰ φώναζαν : «Ὁ Καρνάβλος!»

Ὁ κακοῦργος βγήκε ἀπ' τὸ πρκαμάγαζο καὶ σὲ λίγα λεπτά γόρρισε κρατώντας ἓνα κοτούμι ἀπὸ ῥιγωτὸ βελούδο, ποῦ χωροῦσε δύο σὰν τὸ Φρέδο.

“Ἐτρεχε ὅσο μπορούσε...” (Σελ. 315, στ. α').

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν φόρεσε ἀμέσως αὐτὸ τὸ κοτούμι ποῦ, ἂν λὲν ἦταν κομψό, εἶχε τοῦλάχιστον τὸ προτέρημα νὰ περνᾷ ἀπαρατήρητο.

Πέταξε τὴν περοῦκα του, τὸ σκούφο του, φόρεσε ἓνα λερωμένο κασκέτο καὶ εἶπε :

— Εἰμ' ἐτοιμὸς!

Σὲ λίγα λεπτά ἄκουσαν στὸ δρόμο ἓν' ἀμάξι.

— Εἶναι ὁ Γάτουλας, εἶπεν. Πάμε.

Ὅταν βρέθηκαν στὸ δρόμο, τοὺς περίμενε μιὰ ἀπογοήτευση.

Μ' ὅλο ποῦ ἦταν νύχτα, στὸ φῶς τοῦ φανarioῦ τ' ἀμάξι καὶ τ' ἄλλοι φαίνονταν μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἐλεεινά. Τὸ ἄλλοιο ἦταν ψηλὸ, πολὺ ψηλὸ καὶ ἀδύνατο τόσο, ποῦ φαίνονταν σὰ διάφανο. Τὸ ἀμάξι, μικρὸ καὶ πηλὸ, ἔστεκε πάνω σὲ ῥόδες ποῦ ἦταν δεμέ-

νες μὲ σπάγγους. Ἀντὶ γιὰ φάλαρα, ἦταν ἓνας σωρὸς ἀπὸ σπάγγους, σκοινιά καὶ λουριά, ποῦ ἐστόλιζαν τὴν κοκκαλιάρικη ῥάχη τοῦ ζῴου. Κι' ὁ Φαγάνας ἀκόμη, ποῦ τίποτε δὲν τὸν ἐάφνιζε καὶ ἦταν πάντα σταθερὸς στὶς γνώμες του, μόλις εἶδε αὐτὸ τ' ἀμάξι καὶ τ' ἄλλοιο, χάλασε τὰ μούτρα του.

Ὅσο γιὰ τὸ Φιδέ, ἄρχισε νὰ φωνάζει τρελλὸς ἀπ' τὸ θυμὸ του :

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, γέρο, μᾶς κοροϊδεύεις; Αὐτὸ τὸ φοῦρμι θὰ μᾶς πάει στὸ Σαίν-Βαλερὺ πρὶν ἀπὸ τὸ σιδηρόδρομο; Οὔτε ἀπ' τὸ Παρίσι δὲ θὰ προφθάσουμε νὰ βροῦμε, γιὰτὶ θὰ μᾶς πιάσουν οἱ χωροφύλακες καὶ θὰ στεί-

λουνε τὸν Ἀτσαλοπόδη σου στὴ φουριέρα. (*)

Ὁ Γάτουλας, κρατώντας τὰ χαλινάρια, καθόταν ἀπαθὴς στὸ κάθισμά του καὶ ἀπάντησε :

— Ἀς τὰ λόγια καὶ ἀνέβα!

Ἡ ἡρεμὴ αὐτὴ ἀπάντηση καθυρόχασε ἀμέσως τὸ Φιδέ. Ἐ-γνώριζε ἀπὸ πολλὸν και-

ρὸ τὸν γέρο συμμορίτη καὶ ἤξερε ὅτι ἦταν ἄνθρωπος, ποῦ ξέρει καλὰ τί λέει καὶ τί κάνει. Ἀλλωστε, ἦταν ἀρχὰ πιά γιὰ ν' ἀλλάξουν ἀπόφαση καὶ ἀντὶ ἄλλοιο τοὺς ἄφινε στὴ μέση τοῦ δρόμου, καθὼς ἦταν πιθανόν, θὰ μπορούσαν νὰ πάρουν τὸ τραῖνο στὸ Σαντιγὺ ἢ στὸ Κρέιλ.

Πρῶτος ὁ Φαγάνας ἀνέβηκε στ' ἀμάξι, ποῦ στένχθε κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ, μ' ὅλο ποῦ ἦταν πολὺ ἐλαφρὸς.

Ὅστερ' ἀνέβηκε ὁ Φρέδος καὶ καθῆσε σὲ μιὰ σάνιδα σκεπασμένη μ' ἓνα παλιὸ σακί, ποῦ χρησιμοῦσε γιὰ κάθισμα.

Τελευταῖος, καὶ μὲ μιὰ κομικὴ χει-

ρὸ τὸν γέρο συμμορίτη καὶ ἤξερε ὅτι ἦταν ἄνθρωπος, ποῦ ξέρει καλὰ τί λέει καὶ τί κάνει. Ἀλλωστε, ἦταν ἀρχὰ πιά γιὰ ν' ἀλλάξουν ἀπόφαση καὶ ἀντὶ ἄλλοιο τοὺς ἄφινε στὴ μέση τοῦ δρόμου, καθὼς ἦταν πιθανόν, θὰ μπορούσαν νὰ πάρουν τὸ τραῖνο στὸ Σαντιγὺ ἢ στὸ Κρέιλ.

Πρῶτος ὁ Φαγάνας ἀνέβηκε στ' ἀμάξι, ποῦ στένχθε κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ, μ' ὅλο ποῦ ἦταν πολὺ ἐλαφρὸς.

Ὅστερ' ἀνέβηκε ὁ Φρέδος καὶ καθῆσε σὲ μιὰ σάνιδα σκεπασμένη μ' ἓνα παλιὸ σακί, ποῦ χρησιμοῦσε γιὰ κάθισμα.

Τελευταῖος, καὶ μὲ μιὰ κομικὴ χει-

ρὸ τὸν γέρο συμμορίτη καὶ ἤξερε ὅτι ἦταν ἄνθρωπος, ποῦ ξέρει καλὰ τί λέει καὶ τί κάνει. Ἀλλωστε, ἦταν ἀρχὰ πιά γιὰ ν' ἀλλάξουν ἀπόφαση καὶ ἀντὶ ἄλλοιο τοὺς ἄφινε στὴ μέση τοῦ δρόμου, καθὼς ἦταν πιθανόν, θὰ μπορούσαν νὰ πάρουν τὸ τραῖνο στὸ Σαντιγὺ ἢ στὸ Κρέιλ.

Πρῶτος ὁ Φαγάνας ἀνέβηκε στ' ἀμάξι, ποῦ στένχθε κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ, μ' ὅλο ποῦ ἦταν πολὺ ἐλαφρὸς.

Ὅστερ' ἀνέβηκε ὁ Φρέδος καὶ καθῆσε σὲ μιὰ σάνιδα σκεπασμένη μ' ἓνα παλιὸ σακί, ποῦ χρησιμοῦσε γιὰ κάθισμα.

Τελευταῖος, καὶ μὲ μιὰ κομικὴ χει-

ρὸ τὸν γέρο συμμορίτη καὶ ἤξερε ὅτι ἦταν ἄνθρωπος, ποῦ ξέρει καλὰ τί λέει καὶ τί κάνει. Ἀλλωστε, ἦταν ἀρχὰ πιά γιὰ ν' ἀλλάξουν ἀπόφαση καὶ ἀντὶ ἄλλοιο τοὺς ἄφινε στὴ μέση τοῦ δρόμου, καθὼς ἦταν πιθανόν, θὰ μπορούσαν νὰ πάρουν τὸ τραῖνο στὸ Σαντιγὺ ἢ στὸ Κρέιλ.

Πρῶτος ὁ Φαγάνας ἀνέβηκε στ' ἀμάξι, ποῦ στένχθε κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ, μ' ὅλο ποῦ ἦταν πολὺ ἐλαφρὸς.

Ὅστερ' ἀνέβηκε ὁ Φρέδος καὶ καθῆσε σὲ μιὰ σάνιδα σκεπασμένη μ' ἓνα παλιὸ σακί, ποῦ χρησιμοῦσε γιὰ κάθισμα.

Τελευταῖος, καὶ μὲ μιὰ κομικὴ χει-

ρὸ τὸν γέρο συμμορίτη καὶ ἤξερε ὅτι ἦταν ἄνθρωπος, ποῦ ξέρει καλὰ τί λέει καὶ τί κάνει. Ἀλλωστε, ἦταν ἀρχὰ πιά γιὰ ν' ἀλλάξουν ἀπόφαση καὶ ἀντὶ ἄλλοιο τοὺς ἄφινε στὴ μέση τοῦ δρόμου, καθὼς ἦταν πιθανόν, θὰ μπορούσαν νὰ πάρουν τὸ τραῖνο στὸ Σαντιγὺ ἢ στὸ Κρέιλ.

(*) Fourrière. Τέπος, ὅπου ἡ ἀστυνομία συλλαμβάνει καὶ φυλάκει τοὺς ἐλαφροὺς καὶ τὸν γέρο συμμορίτη καὶ ἤξερε ὅτι ἦταν ἄνθρωπος, ποῦ ξέρει καλὰ τί λέει καὶ τί κάνει. Ἀλλωστε, ἦταν ἀρχὰ πιά γιὰ ν' ἀλλάξουν ἀπόφαση καὶ ἀντὶ ἄλλοιο τοὺς ἄφινε στὴ μέση τοῦ δρόμου, καθὼς ἦταν πιθανόν, θὰ μπορούσαν νὰ πάρουν τὸ τραῖνο στὸ Σαντιγὺ ἢ στὸ Κρέιλ.

ρονομία, ο Φιδές σκαρφάλωνε στ' ά-
μάξι τὰ μακρὰ του πόδια, πού διπλω-
μένα έφταναν ως τὴ μύτη του.

Τ' άμάξι έφερε τόσο, πού νόμιζε
κινεῖς πῶς θ' αναποδογυριστῇ. Μά ὁ
Γάτουλας δὲν έδωσε σημασία σ' αὐτὴ
τὴ μικρολεπτομέρεια. Κροτάλιζε μιὰ
φορὰ τὴ γλώσσα του καὶ τ' ἄλλο ξε-
κίνησε.

Τρέχει αρκετὰ γρήγορα. Σὲ λίγα
λεπτά πέρασαν τὴν πόλη τοῦ Ἁγίου
Διονυσίου, χωρὶς κανένα επεισόδιο.

Μόλις βρέθηκαν έξω ἀπ' τὴν πόλη,
ὁ Γάτουλας χτύπησε τ' ἄλλο γό του κι'
ἐκείνο άρχισε νὰ τρέχει σὰν άστραπή.

Στ' άμάξι, οἱ ταξειδιῶτες τὰ είχαν
χάσει. Χοροπηδοῦσαν καὶ τρανταζόνταν
σὰ φύλλα στὸν αέρα, τ' άμάξι όμως έ-
τρεχε, έτρεχε!.. Οἱ ῥόδες έτρίζαν, τὰ
καθίσματα έβγαίνουν ἀπ' τίς θέσεις
τους... Έτρεχαν σὰν άστραπή.

Ὁ Φιδές, βλέποντας νὰ περνοῦν
ἐμπρός του μέσα στὸ σκοτάδι τὰ δέν-
τρα μ' ἐκπληκτικὴ ταχύτητα, ἀναγ-
κάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι δὲν είχε
ἐκτιμήσῃ καλά τὰ πράγματα.

Δίχως ἄλλο, ὁ Ἀτσαλοπόδης ἄ-
ξιζε τ' ὄνομά του καὶ μπορούσε νὰ
γυρῇ νὰ βασιλεῖ σ' αὐτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ἄλλο καὶ Σιδηρόδρομος

Τὸ άμάξι δὲν έσταμάτησε παρὰ
μόνο στίς ὁχτὼ τὸ πρωί, ὅταν έφτα-
σαν στὸ Κλερμόν.

Ὁ Ἀτσαλοπόδης δὲν ἦταν κου-
ρασμένος.

Ἀπεναντίας τὸ διαβολόλογό αὐτὸ
φαίνονταν ὅτι ὅσο έτρεχε, τόση περ-
σότερη δύναμη ἀποκοῦσε. Οἱ τα-
ξειδιῶτες ὅμως είχαν ἀποκάμει.

Ὁ Φιδές αἰσθανόταν μεγάλη ἀνάγκη
νὰ τενωσῇ τὰ μακρὰ του πόδια, πού
είχαν μουδιάσει ἀπ' τὸ ἀναγκαστικὸ
συμμάζωμα στὴν ἴδια στάση. Ὅσο γιὰ
τὸ Φρέδο, ὅλη τὴ νύχτα τ' άμάξι τὸν
τίναζε ἀπ' τὸνα μέρος στ' ἄλλο κι'
ἦταν καταπληγμένος καὶ κατάκοπος.

Μόνον ὁ Φαγάνας στάθηκε ἀπαθής
σ' ὅλο τὸ ταξίδι. Σὰ νὰ μὴν αἰσθάνο-
ταν τὰ τινάγματα καὶ τὰ χτυπήματα,
ἔμενε ἀμύλητος καὶ βαθεῖα συλλογι-
σμένος.

Ὡστόσο ὁ Γάτουλας έκρινε ἀναγ-
γαίτο νὰ σταματήσῃ τ' ἄλλο γό του γιὰ
νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάῃ.

—Λοιπὸν; φώναξε θριαμβευτικὰ
πηδώντας ἀπ' τὸ καθίσμά του, τί σὰς
έλεγα;.. Ἄ! τοὺς περάσαμε ἢ ὄχι...
Σκεφθῆτε ὅτι ὁ Σφάχτης δὲν θὰ φύγει
παρὰ σὲ δυὸ ὥρες ἀπ' τὸ Παρίσι!..
Λοιπὸν σὲ δυὸ ὥρες ἡμεῖς θάμαστε
στὸ Μπρεσέτγ.

Ὁ Φιδές δὲν τὸν περιγελοῦσε πιά.

Ἄλλωστε ἦταν ἀπασχολημένος στὴ
γυμναστικὴ. Περπατοῦσε γύρω στοὺς
συντρόφους του γιὰ νὰ ξαναδώσῃ τὴν

ἐλαστικότητά στὰ μουδιασμένα πόδια
του. Χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸ γύμνα-
σμά του, ῥώτησε:

—Πόσα χιλιόμετρα εἶνε ἀπ' τὸ Μπρε-
σέτγ στὴν Ἀμιένη;

—Τριανταεξὶ χιλιόμετρα! ἀπάντησε
ὁ Φαγάνας, πάντα λακωνικὸς καὶ σαφής.

—Μποροῦμε νὰ φτάσουμε στὴν
Ἀμιένη πρὶν ἀπὸ τὸ τραῖνο;.. Αὐτὸ
εἶναι τὸ πᾶν!

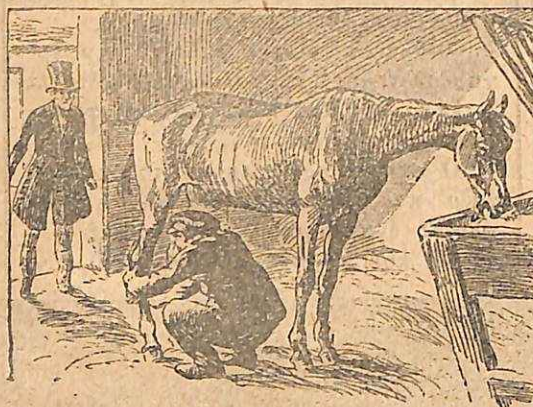
Ὁ Γάτουλας κοίταξε μὲ οἶκτο αὐ-
τόν πού τολμοῦσε νὰ διατυπώσῃ τέ-
τοιαν ἀμφιβολία κι' ἀπάντησε ζωηρά:

—Βεβαίως!.. Πρέ-
πει νὰ φτάσουμε!..

Ἰσχυρὰ έξέφευγε τ' ἄλλο γό του πού
ἀπ' τὸ στόμα του έτρεχε ἀφρός, καὶ
τὸ πῆγε στὸ σταῦλο, γιὰ νὰ τὸ περι-
ποιτῇ.

Ὁ Φιδές, ὁ Φαγάνας κι' ὁ Φρέδος
μπήκαν στὸ χάνι, ὅπου θὰ ἔμεναν νὰ
ξαποστάσουν.

Ὁ Φρέδος ἦταν ἐνθουσιασμένος.

«Ὁ Ἀτσαλοπόδης έτρωγε μὲ ἀπληστία...»
Σελ. 314, στ. 6.)

Μ' ὅλο πού ὅλη νύχτα τινάζονταν
σὰν τόπι, δὲ μπορούσε νὰ κρύψῃ τὴ
χαρά του, ὅταν συλλογιζόταν μὲ πόση
ταχύτητα είχαν ἀμείναι αὐτὸ τὸ διά-
στημα. Αὐτὸς ὁ ἀγῶνας τοῦ αἰόλου καὶ
τοῦ αἵματος τὸν διασκεδάζε, καθὼς τὸν
διασκεδάζε καὶ κάθε τι τολμηρὸ κι'
ἐπικίνδυνον.

Ἦπτε ἕναν καφέ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλ-
λους, πῆρε ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ πῆ-
γε στὸ σταῦλο. Ἦθελε νὰ ἰδῇ σὲ τί
κατάσταση βρισκόταν τὸ ἄλλο ἐκείνο,
πού ἀπάνω του ἐστῆριζαν ὅλες τοὺς τίς
ἐλπίδες.

Ἐκεῖ βρῆκε τὸ Γάτουλα, πού, κα-
θισμένος στίς φτέρνες πάνω στ' ἄχυρα,
ἀνάμεσα στὰ σκέλια τοῦ αἰόλου, τοῦ
τὰ έτριβε μ' ἐπιτηδεϊότητα καὶ δύ-
ναμη, ἐνῶ ἐκείνο έτρωγε μὲ ἀπληστία
τὴ βρώμη του, πού τοῦ τὴν είχαν βρέ-
ξει μὲ ῥαχίη.

Ἡ ὄψη τοῦ αἰόλου προκαλοῦσε τὸν
οἶκτο: τὰ πλευρά του ἀνεβοκατέβαιναν
λαχανιασμένα. Έτρεμε πάνω στὰ ψη-
λόλιγνα πόδια του καὶ στοὺς γκοφούς
του τὰ κόκκαλα πετοῦσαν, σὰ νάθελαν
νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ πετόι.

Ὁ Γάτουλας δὲ φαίνονταν νὰ διγῇ
σημασία στὴν ἀξιοθρήνητὴ ὄψη πού
παρουσίαζε τ' ἄλλο γό του καὶ, τρίβον-
τάς το ὁλοένα, έλεγε χαρούμενα:

—Ὅλα πάνε καλά!.. Τρώει... Ὁά
προφτάσουμε.

Οἱ ταξειδιῶτες, φυσικά, δὲν ἔμει-
ναν πολλὴ ὥρα σ' αὐτὸ τὸ σταθμό.
Εἰθὺς μόλις ὁ Ἀτσαλοπόδης τελείωσε
τὸ φαί του, χώθηκαν μέσα στ' άμάξι
καὶ ξανάρχισαν τὸν τρελλὸ τους δρόμο.

Πέρασαν πολλὰς κωμοπόλεις χωρὶς
νὰ σταθμεύσουν.

Κατὰ τίς ἑξῆς τ' ἀπόγευμα, φάνηκαν
στὸν ὁρίζοντα τὰ καμπαναριά τοῦ
Λονγκῶ.

Ὁ Φιδές κι' ὁ Φρέδος χοροπηδοῦ-
σαν στ' άμάξι.

—Θά προφτάσουμε!.. Ὁά προφτά-
σουμε!

Μ' ὅλο πού ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ
κουδεντιάσῃ κανεὶς μέσα στὸ άμάξι ἐ-
κείνο, ὁ Φιδές ἐξήγησε στὸ μαθητὴ
του τί συμφέρον είχαν νὰ θέλουν νὰ
φθάσουν στὴν Ἀμιένη πρὶν ἀπ' τὸ
βασιλεῖα.

Ὁ σιδηρόδρομος δὲν πήγαινε πιά
πέρα. Ἀν λοιπὸν περνοῦσαν τὸ τραῖ-
νο τῆς Ἀμιένης, θὰ πήγαιναν πάλι
μπροστὰ καὶ θὰ είχαν ὅλες τίς πι-
θανότητες ὅτι θὰ έφταναν πρὶν ἀπὸ
τὸ Σφάχτη στὸ Σαιν-Βαλερό.

Ἐνῶ ὁ Φρέδος άκουγε προσεχτι-
κὰ αὐτὲς τίς ἐξηγήσεις, τ' άμάξι έτρε-
χε σ' ἕνα δρόμο παράλληλο πρὸς τὴ
γραμμὴ τοῦ σιδηρόδρομου, πού σὲ
λίγο έστρίβε κι' έκοβε τὴ γραμμὴ,
περνώντας ἀπὸ πάνω της.

Τότε ὁ Φαγάνας ἄφησε τὴ συλ-
λογίη του καὶ παρακάλεσε τὸ Γάτου-
λα νὰ σταματήσῃ μιὰ στιγμὴ.

—Γιατί; ῥώτησε ὁ γέρος κρατών-
τας τὸ χαλινάρι.

—Θέλω κάτι νὰ ῥωτήσω τὸ φύλακα.
Τ' άμάξι στάθηκε κι' ὁ Φαγάνας
ῥώτησε:

—Τὸ τραῖνο τοῦ Παρισιῦ εἶναι μα-
κρὺ ἀκόμη;

—Ὁχι, ἀπάντησε ὁ φύλακας, τώρα
σφύριζε.

—Διάβολε! φώναξαν ὁ Φιδές κι' ὁ
Γάτουλας μαζὶ. Ὁά φτάσῃ λοιπὸν στὴν
Ἀμιένη πρῶτ' ἀπὸ μᾶς;

Ὁ φύλακας άρχισε νὰ γελά βλέπον-
τας αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, πού είχαν
τὴν ἀξίωση νὰ περάσουν τὸ σιδηρόδρο-
μο καὶ, κοιτάζοντας εἰρωνικὰ τὸν Ἀτσα-
λοπόδη, εἶπε:

—Φυσικά, κύριοι... Δὲν εἶναι παρά-
ξενο ὅτι ἡ ἀτμομηχανὴ θὰ φτάσῃ γρη-
γορώτερα ἀπ' τ' ἄλλο γό σας, μ' ὅλο πού
ἔχει μιὰ ὥρα στάση στὸ Λονγκῶ.

Ὁ Γάτουλας, ἀκούγοντας τὴν ἀνέλ-
πιστὴ αὐτὴ πληροφορία, τινάχτηκε.

—Μιὰ ὥρα στάση στὸ Λονγκῶ!;
φώναξε... Τότε λοιπὸν θὰ προφτάσουμε.

Καὶ τ' άμάξι ξεκίνησε σὰν άστραπή,

μπρός στὸ φύλακα, πού ἀπόμεινε σα-
στιμένος.

Μόλις ἕνα τέταρτο είχαν τρέξει,
ὅταν ἀκούστηκε σφύριγμα.

—Τὸ τραῖνο! εἶπε ὁ Γάτουλας.

Ὁ Φαγάνας δὲν μπόρεσε νὰ κρατή-
σῃ ἕνα κίνημα ἀνυπομονησίας, ἐνῶ ὁ
Γάτουλας κατάφερε νὰ καμτοῖνι του
στὴν κοκκαλιάρικη-ῥάχη τοῦ Ἀτσαλο-
πόδη. Τὸ ἄλλο γό, πού ὁ κύριός του δὲν
τόχε συνειθίσει σὲ τέτοιου εἶδους θω-
πείες, ἀνασηκώθηκε περήφανα στὰ πσι-
νά του, έκαμ' ἕνα πήδημα ἐμπρός, πού
λίγο έξελψε νὰ καμῇ κομμάτια τ' άμά-
ξι, κι' έτρεξε μὲ τρελλὸ καλπασμό.

Ἄλλεγε κανεὶς ὅτι είχε καταλάβει
τί ζητοῦσαν ἀπ' αὐτὸ κι' έτρεχε ὅσο
μποροῦσε, σὰ νάθελε πραγματικὰ νὰ
συναγωνισθῇ στὴν ταχύτητα μὲ τὸ σι-
δερένιο τέρας, πού έτρεχε πίσω του
πάνω στίς γραμμές.

Ἀκουγόταν τὸ λαχάνιασμα τῆς ἀτ-
μομηχανῆς καὶ τὰ σφυρίγματα ἦταν
τώρα δυνατώτερα.

Μισὸ σχεδὸν χιλιόμετρο πρὶν ἀπ'
τὸ Λονγκῶ, ἡ άμάξοστοιχία προσέφα-
σε τ' άμάξι κι' οἱ τρεῖς κακοῦργοι εἶδαν
νὰ περνοῦν ἐμπρός τους τὰ βαγόνια,
πού μέσα σὲ κάποιο ἀπ' αὐτὰ θὰ βρι-
σκόταν δίχως ἄλλο κι' ὁ ἀνθρώπος πού
τοὺς διαφιλονεικοῦσε τὸ ἑκατομμύριο
τῶν Ἀγγλῶν συννομῶτων.

—Εὐτυχῶς πού ἔχει στάση! εἶπε ὁ
Γάτουλας, βλέποντας τὸ τραῖνο νὰ στα-
ματᾷ λίγο πιά πέρα.

Τὸ άμάξι ἐπέστρεψε σὰν ἄνεμος ἀπ'
τὸ Λονγκῶ καὶ μπῆκε στὸ δρόμο, τὸν
στολισμένο μὲ θαυμασιὰς φιλόρες, πού
πήγαινε στὴν Ἀμιένη.

Ὁχτὼ χιλιόμετρα τοὺς χωρίζαν ἀ-
κόμη ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλη.

Τί ἦταν ὁχτὼ χιλιόμετρα γιὰ τὸν
Ἀτσαλοπόδη;

Σὲ μισὴ ὥρα τὰ είχε περάσει κι'
ὅταν τὸ ἄλλο γό, πού είχε ἐπὶ τέλους λι-
λοστέψῃ τὸ τρέξιμο, περνοῦσε ἀπὸ τὴ
Μητροπόλη τῆς Ἀμιένης, τὸ ῥολόι τῆς
ἔδειχνε μόλις τρεῖς.

Ὡστε είχαν πάλι μιὰς ὥρας προτε-
ραιότητα.

Τὸ ζήτημα ἦταν νὰ χρησιμοποιηθῇ
ὅπως έπρεπε ἡ πολύτιμη αὐτὴ ὥρα.

Ὁ Γάτουλας, φυσικά, φρόντισε γιὰ
τ' ἄλλο γό του, πού έφραγε καὶ ξεκουρά-
στηκε αρκετά.

Ὅσο γιὰ τὸ Φιδέ, τὸ Φαγάνα καὶ τὸ
παιδί, άρχισαν νὰ γυρίζουν σ' ὅλα τὰ
καταστήματα, πού νοίκιαζον ἄλλο γά
κι' άμάξια.

Ὁ Φαγάνας είχε σκεφθῇ τὸ σχέδιο
αὐτό: Νὰ νοικιάσουν γιὰ σήμερα ὅλα
τ' ἄλλο γά κι' ὅλα τ' άμάξια, πού ἦταν
διαθέσιμα στὴν πόλη, ὥστε ὁ Σφάχτης,
ὅταν θάθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο
του ὡς τὸ Σαιν-Βαλερό, νὰ μὴ μπόρῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ὁ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΜΜΕΝΗ ΓΛΩΣΣΑ

(Παραμύθη)

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν μιὰ
φιλόργουρη καὶ κακιά γριά.

Μιὰ μέρα λοιπὸν γύρισε στὸ σπίτι
τῆς καὶ βρῆκε ἄδεια τὴ λεκάνη, πού
είχε ἀναλύσει κόλα γιὰ νὰ κολάρισῃ
λίγα φρεσκοπλυμένα ῥόδια.

Κι' ἐπειδὴ, μπαίνοντας, εἶδε τὸν ἀ-
γαπημένο σπουργίτη μιάς γειτονίσσας
τῆς νὰ πετάει ἀπὸ τὴ λεκάνη, κατά-
λαβε ποῖος εἶχε μεταχειρισθῇ τὴν
κόλα τῆς.

Καταθυμωμένη, ἔπιασε τὸ καίμενο
τὸ πουλί, τοῦ έκοψε τὴ γλώσσα κι' έ-
πειτα τὸ ἄφησε νὰ φύγῃ μὲ μεγάλες
κραυγές.

Ἡ γειτονίσσα, πού άκουσε νὰ διη-
γοῦνται μὲ ποῖο σκληρὸ τρόπο είχε τι-
μωρηθεῖ ὁ ἐθνοσώμενός της γιὰ ἕν'
ἀπλὸ παράπτωμα, ἀπελπίστηκε κι' ἐ-
πειδὴ ὁ σπουργίτης δὲν ξαναγύριζε στὸ
σπίτι, ἡ καλὴ γυναῖκα μὲ τὸν άντρα
τῆς πῆγε νὰ τὸν βρῇ.

Πέρασαν βουνά, ἔσχισαν πεδιάδες,
φωνάζοντας διάκοπα:

—Ποῦ εἶναι ὁ σπουργίτης μὲ τὴν
κομμένη γλώσσα; Ποῦ πῆγε καὶ κρύ-
φτηκε ὁ σπουργίτης μας;

Ἰσχυρὰ ἀπὸ πολλοὺς κόπους, ἀνα-
κάλυψαν ἐπιτέλους τὸ καταφύγιο τοῦ
δραπέτη, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὴ φωνή
του, πού τοὺς φώναζε:

—Ἀπὸ δῶ, ἀπὸ δῶ! Ἀπὸ δῶ ἐλά-
τε, σὰς παρακαλῶ!

Οἱ δυὸ γέροι έτρεξαν κοντὰ του καὶ
τὸν ἀγκάλιασαν πολὺ δυνατὰ. Ἀφ' οὗ
πέρασαν οἱ πρώτες συγκινήσεις, τοὺς
εἶπε πῶς είχε ἀποτραβηχθεῖ στὸ δά-
σος, στὸν ἀληθινὸ του πατέρα καὶ στὴν
ἀληθινὴ του μητέρα, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε
πιά νὰ ζεῖ στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώ-
πων, πού εἶναι ὅλοι κακοί, μὰ ἦταν πολ-
λὸ εὐτυχισμένος πού τοὺς ξανάβλεπε

αὐτοὺς, τοὺς θεοὺς του γονεῖς, πού
είχαν δειχθεῖ πάντα καλοὶ καὶ τοὺς
εὐχαριστοῦσε γι' αὐτό.

Ἐπειτα τοὺς ὀδήγησε στὸ σπίτι
του καὶ τοὺς ἔμπασε σὲ μιὰ σάλα ἀπὸ
φύλλα. Γέμισε γι' αὐτοὺς ἕνα τραπέζι
μ' ὅσα φρούτα καὶ γλυκίσματα μπο-
ροῦσε νὰ φέρεται καί, γιὰ νὰ διασκεδάσει
τοὺς ἐπισκέπτες του, ὅλη ἡ οἰκογένεια
τοῦ πουλιοῦ χόρευε, μπρός στὰ μαγε-
μένα μάτια τους, ἕνα πηδῆμα καὶ χα-
ριτωμένο χορὸ, πού τὸν ἔλεγαν ὁ χο-
ρὸς τοῦ Σπουργίτη. Ὅλοι πέρασαν
ἐστὶ τὴν ἡμέρα τοὺς παρακαλῶ εὐ-
χάριστα.

Μὰ ὅταν ἦρθε τὸ βράδυ, οἱ δυὸ γέ-
ροι έπρεπε νὰ φύγουν. Ὁ σπουργίτης
ἔβαλε τότε μπροστὰ τοὺς δυὸ καλὰ θία
ἀπὸ λογαριά, πλεγμένα μ' ἐπιμέλεια,
γιὰ νὰ διαλέσουν: ἐκείνο πού θὰ προ-
τιμοῦσαν, θὰ τοὺς τὸ χάριζε.

—Προτιμᾶτε τὸ θαρύτερο ἢ τὸ ἐ-
λαφρότερο; ῥώτησε ὁ σπουργίτης.

Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἀποκριθῆκαν:

—Εἴμαστε γέροι, τὸ ἔσρεις. Γι'
αὐτὸ ἐκείνο πού θὰ βαρύνει λιγότερο
τοὺς γέροντους ὤμους μας, θὰ μᾶς εἴ-
ναι προτιμότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ὁ σπουργίτης συμφώνησε καὶ τοὺς
ἔδωσε τὸ δεύτερο καλὰ θία.

Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι τους, τὸ
ἔνοιξαν καί, μὲ μεγάλη τους ἐκπλη-
ξη, βρῆκαν μέσα χρυσάφι, ἀσημι,
πολύτιμα κομφοτεχνήματα καὶ κου-
κούλια μετὰξι...

Ποτὲ δὲν είχαν ἐλπίσει νὰ γίνουν
τόσο πλούσιοι! Κι' ὅσο ἔφαγαν, ὅλο
εὐρισκαν, τόσο πολλὰ πού ἀπὸ κείνη
τὴ στιγμὴ τὸ σπίτι τους ἔγινε τὸ πιὸ
εὐτυχισμένο τοῦ τόπου.

Ὅταν ἡ κακιά γριά ἔμαθε τὴν πηγὴ
αὐτῆς τῆς εὐτυχίας, κόντεψε νὰ σκά-
σει ἀπὸ μανία καὶ ζήλεια.

Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα, πῆγε στοὺς
γειτονάς της γιὰ νὰ μάθῃ τὸ μέρος
ὅπου κατοικοῦσε ὁ εὐεργέτης σπουρ-
γίτης.

Λυπόταν γιὰ τὴ σκληρότητα πού τοῦ
ἔδειξε, προφασίζονταν, κι' ἤθελε νὰ τοῦ
ζητήσῃ νὰ τὴ συχωρήσῃ.

Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι γελάστηκαν ἀπὸ
τὸ τίμιο αὐτὸ πρόσχημα καὶ εἶπαν τὸ
δρόμο στὴν πανοῦργα γυναῖκα. Ἐκείνη
πῆγε φωνάζοντας σὰν κι' αὐτοὺς:

—Ποῦ εἶναι ὁ σπουργίτης μὲ τὴν
κομμένη γλώσσα; Ποῦ εἶναι κομμέ-
νός ὁ σπουργίτης μας;

Μὰ ὁ Σπουργίτης ἀναγνώρισε τὴ
φωνὴ τοῦ ἐχθροῦ του, ἔκλεισε τὴν
πόρτα του καὶ δὲν ἀποκριθῆκε.

Μ' ὅλ' αὐτὰ, ἡ γριά, καλὰ ὀδηγη-
μένη, βρῆκε εὐκολα τὴν κατοικία ἐ-
κείνου πού ζήτησε. Βρεῖ, φώναξε τὸ
σπουργίτη τόσο καλὰ, πού ἀναγκάστη-
κε νὰ φανερωθῇ κι' ἀπὸ φόβο μὴ γίνεῖ
θόρυβος, τὴ δέχτηκε παρὰ τὴ θέλησή του.

Ἐπειτα τὴ ῥώτησε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπι-
σκεψῆς της. Τότε ἡ γριά ξαναεἶπε τὸ
ψέμμα τῆς προσποιητῆς της μετάνοιας
κι' ἐπειδὴ ὁ σπουργίτης φάνηκε πῶς τὴ
σχωρῶσε, τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς δώ-
σῃ ἀπόδειξη τῆς τόσο εὐκρινούς των
συμφιλίωσης...

Ὁ σπουργίτης πάλι ἔβαλε μπροστὰ
τῆς δυὸ καλὰ θία καὶ μὲ τοὺς ἰδίους ὀ-
ρους πού είχε πει καὶ στοὺς εὐεργέ-
τες τους, ἀνάγκασε τὴ γριά νὰ διαλέξῃ.

—Εἶμαι πολὺ γερὴ κι' εἶμαι προτι-
μὸ τὸ βαρὺ καλὰ θία, βιάστηκε νὰ δη-
λώσῃ ἡ πλεονέκτηρα γυναῖκα, ἐλπίζον-
τας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ πονητήσῃ με-
γαλύτερο θησαυρὸ ἀπὸ τοὺς γείτο-
νές της.

Ὁ σπουργίτης συμφώνησε κι' ἡ γριά
ἔφυγε. Τὸ καλὰ θία βάραινε τοὺς ὤμους
της σὰ μεγάλη πέτρα, πρᾶγμα πού τῆς

έκαμε μεγάλη χαρά, επειδή σκεπτόταν πως θα είχε μέσα μεγάλη πλούτη.

Όμως, δεν είχε κάνει ακόμα το μισό δρόμο, όταν δέ μπορούσε πια να βαστήξει το φορτίο κι' έπειτα, ανυπόμονη να ιδεί τι ήταν, αποφάσισε να τανοιέει χωρίς να περιμένη περισσότερα.

Μά, αντί για τους αναμενόμενους θησαυρούς, μόλις σήκωσε το σκέπασμα του καλαθιού, πέταχτηκαν φοβερά φίδια και φριχτοί φρῶνοι.

Κατατρομαγμένη, κατάλαβε τότε πως ούτε η κακία ούτε η πονηριά δεν ωφελούν και, μετανιώνοντας, αποφάσισε αυτή τη φορά να διορθωθεί.

Όπως κι' έγινε.

(Μετάφρασις) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΠ' ΑΝΘΟ Σ' ΑΝΘΟ

(Απ' το Γαλλικό)

1

Ποτέ, αν είναι βάλαμο να χύτης σε μια πληγή, για τ' αὐτο μὴν τ' αφήσεις! Και δίνε στο φτωχό, που σου ζητάει και μὴ μετράς: Ο Θεός σου τὰ μετράει.

2

Και στις στιγμές σου κάνε οἰκονομία: Κάθε στιγμή είναι κι' ένας θησαυρός σου. Κι' είναι μονάχα μια φιλαργυρία καλή: η φιλαργυρία στον καιρό σου.

3

Αν σου τὴν τρέει δλοένα τὴν ψυχή, ὁ πόθος νὰ κερδίσεις και νὰ πάσης, ὅσο ἐντιμὸς κι' ἂν εἶσαι σὴν ἀρχή, σιγά-σιγά θὰ γίνης κατεργάτης.

4

Ποτέ μὴν κρίνῃς κι' αὐστηρὸς ποτέ σου μὴ φανῇς: Τὸ ἐλάττωμά του ἔχει καθεὶς και σὺ ἔχεις τὸ δικό σου. Κοίτα τὰ ξένα σφάλματα πάντα νὰ συγχωρῇς και κοίτα νὰ αἰεὶλίκτος κριτὴς σὸν ἑαυτό σου.

5

Μπρὸς σὴν συνείδηση κανεὶς δὲ δύναται νὰ φύγῃ και τὴν καθάρια τῆς φωνῆ τίποτα δὲν τὴν πνίγει. Τὸν πράξεών μας μόνο αὐτὴ σοφὸς εἶν' ἀνατόμος κι' εἶναι ματὶ ὁ κατήγορος κι' ὁ δικαστὴς κι' ὁ νόμος.

6

Χαρά στον που ἄρχισε πολὺ νωρὶς νὰ μελετᾷ. Αὐστηρισμένος κείνος που δὲ θέλει νὰ μαθαίνῃ. Γιατὶ πολὺ γοργὰ ὁ καιρὸς μᾶς φεύγει και πετᾷ κι' ἡ μέρα που δὲ δούλεψες για σένα εἶναι χαμένη.

7

Εἶναι ἄνθρωποι, μὲ συμβουλὲς σοφές που σὲ γεμίζουν και σὺ μιλοῦν και φαίνονται ἀπὸ ἀρετὴ γεμάτοι. Μά όταν δὲν κάνουν ὅσα λέν, τὰ λόγια τους θυμίζουν τὸ «δάσκαλο που ἐδίδασκε και νόμο δὲν ἐκράτει».

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΙΧΟΝΟΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΘΩΣ ξέρετε βεβαιά ὅλοι, ὁ Διονύσιος Σολωμός, μεγαλύτερος ποιητής τῆς Νέας Ἑλλάδος, στάθηκε κι' ὁ λαμπρότερος ὕμνη-

τής τῶν ἡρώων τοῦ ἑικοσιένα. Γεμάτος ἐνθουσιασμό ἀπὸ τῆς πολεμικῆς εὐθύνης ποὺ ἔφθαναν ὡς τὸ ζακυνθινὸ του ἐρμητηρίου ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ στεριά, ἔγραψε τὸν ἀθάνατό του «Ἕγνων σὴν Ἑλευθερίαν». Ἦταν ὅμως και κάποιες εὐθύσεις, ποὺ τὸν πίκραιναν, τὸν ἀνησυχούσαν, τὸν ἐφώδιζαν για τὴν ἔκβαση τῆς γιγαντομαχίας: Οἱ γιγαντομάχοι δὲν ἐσυμφωνούσαν, δὲν ὁμοοῦσαν! Ἡ «Διχόνοια» τοὺς ἐχώριζε, τοὺς ἔκαν' ἐχθροὺς μεταξύ τους. Τί φοβερὸ κακό! ἐμφύλιος πόλεμος και σπαραγμὸς τῇ στιγμῇ, ποὺ ὅλοι ἐνωμένοι, εἶχαν νὰ διώκουν τὸν Τούρκο και νὰ ἐλευθερώσουν για πάντα τὴν πατρίδα! Ὁ Σολωμός δὲν ἐδίστασε νὰ ὑψώσει τὴ βροντερὴ φωνή του. Ἐπρεπε νὰ κεραινωθῇ ἡ Διχόνοια, νὰ καυτηριασθῇ αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ πληγὴ, νὰ ξεροκισθῇ αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ κατάρρα. Γιατ' ἔφερε ἀπὸ τὴν ἱστορία, πὼς ἔδλες σχεδὸν τῆς μεγάλης, τῆς κρίσιμης περιστάσεως τῆς ἐθνικῆς τους ζωῆς, οἱ Ἕλληνας διχονοοῦσαν. Και σὸν ἴδιο τὸν Ἕλληνα, ὅπου ψάλλει τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα, ὁ ποιητὴς ἐπιπλήττει και νοθεύει τοὺς ἥρωες, ποὺ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ληίσουν πᾶν ὄν. Ἐκεῖ, πρὸς τὸ τέλος τοῦ Ἕγνων, (ἀπὸ τὴν 139 στροφῇ) ἡ Ἑλευθερία μὲ τὸ δῆχτολο τὸν προστάζει νὰ σωπᾷς και μὲ ἀνησυχία κοιτάζει τρεῖς φορές πρὸς τὴν Ἑβρώπη. Ἐπειτα ἡ θεὰ προσηλώνεται πάλι σὴν Ἑλλάδα και ἀρχίζει:

«Παλληκάρια μου! οἱ πολέμοι για σὰς ὅλα εἶναι χαρά.—Και τὸ γόνα σας δὲν τρέμει σὸν κινδύνου ἐμπροστί. —Ἀπὸ σὰς ἀποκαταρτάνει κάθε δύναμη ἐθνικὴ.—ἀλλ' ἀνίκητη ΜΙΑ μένει, ποὺ τῆς δάφνης σας μαθεῖ.—ΜΙΑ, ποὺ ὅταν ὡσὺν λῆλοι ἐξαναρχόσαστε ζεστοί,—κουρασμένοι ἀπὸ τὴν νίκη, ἀχ! τὸ νοῦ σας τυραννεί:—Ἡ ΔΙΧΟΝΟΙΑ, ποὺ βαστάει ἕνα σκῆπτρο ἡ δολερή,—καθενὸς χαμογελάει, Πάρ' το, λέγοντας, καὶ σὺ!»

«Κεῖ τὸ σκῆπτρο ποὺ σὰς δείχνει, ἔχει, ἀλήθεια, ὡραία θωριά,—μὴν τὸ πιάσεις! γιατὶ ρίχνει εἰς δάκρυα θλιβερά.—Ἀπ' τὸ στόμα ποὺ φθονάει, παλληκάρια, ἀς μὴν πωθῇ,—πὼς τὸ χέρι σας χτυπάει τοῦ ἀδελφοῦ τὴν κε-

φαλὴ.—Μὴν εἰποὺν σὸ στοχασμὸ τους τὰ ξένα ἔθνη ἀληθινά:—Ἐάν μισοῦνται ἀνὰ μέσο τους, δὲν τοὺς πρέπει Ἑλευθερία!

«Τέτοια ἀφήσετε φροντίδα ὅλο τὸ αἶμα ὁποὺ χυθῇ—για ὀρησκεία, για πατρίδα, ὅμοιαν ἔχει τὴν τιμή.—Στὸ αἶμα αὐτό, ποὺ δὲν πονεῖτε για πατρίδα, για ὀρησκεία,—σὰς ὀρκίζω, ἀγκαλιαστέτε σὰν ἀδελφία γαρδικακά! Πόσο λείπει, στοχαστέτε, πόσο ἀκόμα νὰ παρθῇ.—Πάντα ἡ νίκη, ἂν ἐνωθῇτε, πάντα ἐὼς θάνατον ὀνῇ!»

Πολλές, πολλές φορές θυμοῦμαι αὐτοὺς τοὺς στίχους τοῦ Σολωμοῦ, ποὺ τόση ἀπῆλψη εἶχαν σὰ παλληκάρια τοῦ ἑικοσιένα, ὅταν στάλθηκαν τότε και πρωτοτυπώθηκαν σὸ ἡρωϊκὸ Μεσολόγγι: Ἡ Διχόνοια κατατροπώθηκε κι' ἐνωμένοι πιά, ἀδελφωμένοι, οἱ Γιγαντομάχοι μπόρεσαν νὰ νικήσουν και νὰ ἐλευθερωθῶν. Και τοὺς θυμήθηκα πάλι, τοὺς μαγικούς αὐτοὺς στίχους μὲ τὰ τελευταῖα θλιβερότατα γεγονότα. Μήπως σὴν Ἑλλάδα ὅλη, και ἔς ὅλο τὸν Ἕλληνισμό, ἡ Διχόνοια δὲν βασιλεύει πάλι ἀπὸ καιρό; Μήπως δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, πὼς ἔς αὐτὴ τὴ Διχόνοια χρεωστοῦνται ὅσα κακά ἐπάθαμε ἀπὸ τὴν ἐκρηγῆ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ὡς σήμερα; Μά φαντασθῇτε ἂν ἀντιμετωπίζαμε ὅλες αὐτὲς τῆς περιστάσεως ἡ ἀρπάξαμε ὅλες τῆς ἐδκαίριες ποὺ παρουσιάσθηκαν, ἐνωμένοι, σύμφωνοι, ἀδελφωμένοι σὰν ἕνας ἀνθρωπὸς!.. Ἀλλὰ ποὺ! τὸ μόνο ποὺ κατορθώσαμε ἦταν νὰ χωριστοῦμε και νὰ φαγωθοῦμε σὰν κακὰ προγόνια.

Δὲν ξέρω τώρα ποὺς φταίει. Για τὴ Διχόνοια μόνο σὰς μιλῶ, για τὴν ἐθνικὴ πληγὴ, τὴν κατάρρα. Ποιὸς ξέρε! ὅπως φταίμε ὅλοι. Ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ σὰς, τὰ παιδιὰ. Ἀ, πὼς ἤθελα νάχα τὴ βροντερὴ φωνὴ τοῦ Σολωμοῦ! Τὴ δανείζομαι ὅμως μὲ τοὺς στίχους ποὺ σὰς ἔκανα νὰ διαβάσετε σήμερᾷ. Ἐντυπώστε τους σὸ νοῦ σας καλὰ, βαθεῖα. Ἐνθυμίσστε τους πάντα. Ἐμᾶς ἀφήστε μας. Κι' ὅταν μεγαλώσετε τουλάχιστο σῆς, ἀς λείπῃ ἡ Διχόνοια ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Πάντα θὰ εἶναι καιρός.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΠΙΛΟΓΟΙ

Ἐδιάβατα μεγάλο τόμο, ἀπὸ τριακόσιες σελίδες, κι' ἀπὸ τὸν ἔκλεισα, ἄρχισε νὰ μικραίνῃ, νὰ μικραίνῃ σὸ νοῦ μου, ὡς που ἔγεινε μιά σελίδα. Ἐδιάβατα κι' ἕναν ἄλλο, μικρό, ὀλιγοσέλιδο, κι' ἀπὸ τὸν ἔκλεισα, ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ, νὰ μεγαλώνῃ σὸ νοῦ μου, ὡς που ἔγεινε τόμος μὲ σελίδες ἀμέτρητες.

Ἐξάσας τὸν ἐαυτό σου, για νὰ σὲ θυμῇ ἑκαίριος.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'. (Συνέχεια)

—Ἐγὼ τὸ ξέρω πὼς εἶναι ψέματα ὅλα, μόνο ὅταν ἔλεγαν πὼς ἔχεις πιάνο και ἡ καμαρά σου εἶναι σὰν ἀληθινὴ κάμαρα βασιλοπούλας, δὲν μπόρεσα νὰ πῶ πὼς δὲν εἶν' ἀλήθεια. Καταλαβαίνεις και σὺ.

—Βέβαια...

—Τί πρέπει νὰ πῶ, σὰν μοῦ πᾶρουν τ' αὐτιά κι' ἄλλη φορά;

—Νὰ τοὺς πῆς πὼς ἂν χρειάζονται βοήθεια... ἂν ἔχουν κανένα ἄρρωστο σπῆτι τους... ἂν ἔχουν νὰ ζητήσουν ὅποια ὑπηρεσία θέλουν... νᾶρθουν νὰ χτυπήσουν τὴν πόρτα μας. Ἀν μπόρουμε νὰ τοὺς βοηθήσουμε, θὰ τὸ κάνουμε μὲ τὴν καρδιά μας.

—Θὰ τοὺς τὸ πῶ. Γιατὶ ξέρω πὼς εἶν' ἀλήθεια.

—Μόνο, καταλαβαίνεις... ἡ Ζερμαίν εἶναι ὁμογάλακτη ἀδελφὴ μου. Λοιπὸν ὅταν κάνουν κάτι τῆς Ζερμαίν, μοῦ κάνουν... ἡ καλύτερα μοῦ ἔκαναν και μένα τὸ ἴδιο.

—Πρὶν νὰ μῆς καθαρίστῃ, δὲν εἶν' ἐστὶν; Αὐτὸ εἶπα κι' ἐγὼ. Τώρα ὅμως... Λογάριασαν μάλιστα πὼς εἶναι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες μέρες ποὺ δὲν εἶδαν τοὺς Μπεκκάρ, σὸ σπῆτι σου. Κι' αὐτὸ ἔκαμε ἄσχημὴ ἐντύπωση.

—Πὼς αὐτό;

—Νὰ, λέγουν πὼς εἶναι για τὰ μάτια.

—Για τὰ μάτια;..

—Ναί, ὅλο ὑποκρισίες, δηλαδή. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ ξέρω για νὰ τοὺς βουλώσω τὸ στόμα.

—Μά γιατί. Νὰ και ὁ γιὸς τοῦ Μπεκκάρ, ὁ Μωρίς, ἦρθε, τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ δυστύχημα για νὰ μᾶς δῇ.

—Ἰσα-ἴσα, λέγουν πὼς ἦρθε κρυφὰ κι' ἀντὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, χῶθηκε ἀπὸ κάτω για νὰ μὴν ἀκούσουν οἱ γειτόνοι τὴν πόρτα ποὺ θύνογε.

—Τί λόγος! Μπήκε ἔτσι, γιατὶ ἀλλοῶς ἦταν κίνδυνος νὰ γκρεμισθῇ ὁ λόκληρη.

—Ἐπειτα, δὲν εἶν' ὅλα. Λέγουν πὼς κάτι ζήτησε τῆς μητέρας σου... δὲν ξέρω τί, και ὅτι κείνη δὲ θέλησε, και ἔφυγε ἀφίνοντάς τον ὀλομόναχο και, ὅταν γύρισε ἐπὶ ἀπὸ τὸ Κουριέρ και τὸν βρήκες, τὸν εἶδαν... Μά σοῦ λέω τώρα κάτι πράγματα...

—Μὴ σὲ νοιάζει, Λέα. Ἀναμεταξύ μας τώρα. Πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα

—Νὰ, πὼς τὸν εἶδαν, λέει, ἀπέξω ἀπὸ τὸ τζάμι, νὰ γονατίξῃ μπροστά σου για νὰ σὲ παρακαλῇ.

—Τί νὰ μὲ παρακαλῇ.

—Νὰ, νὰ σποιοῦν ἄρρηκτο και νὰ προδίνῃς. Ἡ Διονυσία δὲν κρατήθηκε πιά. Ἐβλεπε τὰ γέλια.

Τότε ἡ Λέα πήρε ἕνα ὕψος τοῦ βρότερο ἀκόμα και εἶπε:

—Μὴ γελᾷς, Διονυσία. Γιατὶ τὸ ἀποφασίσαμε. Ἐνὰς τους πάντοτε θὰ μὲνῃ κρυμμένος νὰ παραμονεύῃ ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν Μπεκκάρ, ἀπὸ τῆς τέσσερες τὸ βράδυ—τὴν ὥρα ποὺ γυρί-

«Ἡ Διονυσία πήρε τὸ μπουκλάκι μὲ τὸ λᾶδι...»

ζεῖς ἀπὸ τὴ δουλειά—ὡς τὸ πρῶτο σπῆτι πέντε, τὴν ὥρα δηλαδή ποὺ φεύγεις. Και ἂν σὲ ἴδουν νὰ μπαινῇς σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, θὰ σοῦ κάμουν κακό. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ...καταλαβαίνεις... σοῦ τὰ εἶπα ὅλα. Ἀλλοιῶτα δὲν θὰ σοῦ λέγα τίποτα.

—Σ' εὐχαριστῶ, Λέα. Εἶσαι καλὴ για μένα και δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά ποὺ σοῦ χρωστῶ χάρη.

Ἐτσι λοιπὸν τοὺς εἶχαν κηρύξῃ τὸν πόλεμο, πόλεμο ἀμείλικτο ὅπου δὲν μπορούσαν καν νὰ δικαιολογηθῶν για νὰ ὑπερασπίσουν τὸν ἑαυτὸ τους.

Ἡ Διονυσία δὲν εἶπε κανενὸς ὅτι ἔμαθε ἀπὸ τὴ Λέα. Τῆς τὸ εἶπε ὁπο-

σθεθῇ. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τὸ χέρι τῆς εἶχε πιά γι�τρευθῇ, και πήγε σὸ Κουριέρ νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά τῆς. Ὅταν ἔφτασε σὸ πηγάδι, κατάλαβε πὼς κάτι τὸ ἀσυνείδητο γινόταν.

Οἱ ἐργάτες και οἱ καθαρίστες, ἀντὶ νὰ τραβῶν τὸ δρόμο τους και νὰ πηγαίνῃ καθίνας σὴν δουλειά του, ἦταν μαζεμένοι ἀπέξω και μιλοῦνταν μὲ ἐρητισμό.

Εἶδε μάλιστα ἀπὸ μακριὰ πὼς μερικοὶ μαλώνανε κι' ἄλλοι μπαίναν νὰ νάμουν και τοὺς χωρίζανε.

—Σκοῦρα τὰ πράγματα, σκέφθηκε ἡ Διονυσία. Χρειάζεται φρόνηση. Ἀς τοὺς ἀπορώγω, πρὸ πάντων τὴν παρῆα τοῦ Δουμπιό, και ὡς χῶθω ὡς τὴ σῆλα τοῦ καθαρίσματος.

Σωστὴ σκέψη. Οἱ Δουμποῦ ὅμως Τραπέτ και Σία κρατούσαν καρτέρι κι' ἐμπόδιζαν ὅσους ἤθελαν νὰ προχωρήσουν για νὰ πιάσουν δουλειά και νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους.

Ἦταν καμιά εἰκοσαριά τὸ πολὺ, ἐσχημάτιζαν γραμμὴ και, ὅλα φαινότανε κανεὶς ἐργάτης ἡ ἐργάτρια, τὸν ὑποχρέωναν νὰ γυρίσῃ πίσω λέγωντάς του:

—Δουλειά δὲν ἔχει σήμερᾷ.

Λίγα μέτρα μπροστὰ τῆς εἶδε κάποιον ποὺ τῆς φάνηκε πὼς ἦταν ὁ πατέρας τῆς Γκῶδ. Δὲν ἔκανε λάθος.

Ἦσαν ἕνας γενναῖος και γερός ἐργάτης ποὺ εἶχε οἰκογένεια νὰ θρέψῃ και δὲ θάρινε βέβαια μερικὸς τεμπέλης και μεθυμένους, νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί τῶν παιδιῶν του.

Ἀκούσε τὰ λόγια τους: «Δουλειά δὲν ἔχει σήμερᾷ. Και σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ἐλάτε, παιδιά, εἶπε σὲ μερικὸς καλὸς ἐργάτης ποὺ στεκότανε ἀπὸ μακριὰ κι' ἀκελπισμένοι, σὰν νὰ περιμέναν κάποιον ἀρχηγὸ νὰ τοὺς ὑπερασπίζῃ.

Ἐλάτε μαζί μου νὰ σπᾶσουμε τὴ γραμμὴ. Πολλοὶ πήγαν μαζί του. Οἱ ἀπεργοὶ ὅμως γάλασαν τὴ γραμμὴ τους, τριγύριζαν τοὺς συντρόφους τους και τοὺς φοβερίζαν πὼς θὰ τοὺς ριχτοῦν ἀν' ἀπορροῦσαν. Κ' ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν τοὺς ἀκούσαν, ἄρχισε ἕνας καυγὰς τρομαρὸς.

Ἡ Διονυσία θέλησε νὰ ἐπαφελθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ ὅλοι προσέχαν σὴν κατὰ, για νὰ μπόρουν νὰ μῆν στο μεταλλεῖο. Μόλις ὅμως ἔκαμε μερικὰ βήματα, ἡ Τραπέτ ποὺ ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα ὑψὸς ἔβλεπε βγῆκε μπροστὰ και τῆς φώναξε: «Δὲν πέρνουν!»

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Τὰ πιδ̄ τρελλὰ̄ ονειράτα
τῇ ζήσῃ μου ἀγοδένουν
μ' ἕνα υφάδι ἀργυρό,
μετάξιν, χρυσό
κι' ἔτσι σφιχτὰ μετ' ἡν̄
δεμένα πάντα μένουν.
Ποῦ ἄλλοτε λέω τ' ἀγαπῶ
κι' ἄλλοτε τὰ μισῶ.

Κι' ὅλα γεννιούνται μιὰ στιγμή
χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω
τὸ πῶς γεννιούνται.
μὰ γι' αὐτὸ πάντοτε τὰ κρατῶ,
νομίζοντας πῶς στὴ ζωὴ
κάτι θὰ ἀναφέρω
ἀπ' τὰ παλιὰ ἢ τὸ αὐριο
θὰ νοιώσω τὸ κλειστό.

Μ' ἀφοῦ δεθοῦνε στὴν ψυχὴ
τὰ θέλω πιά δικά μου
καὶ περιμένω σὺν τρελλὸς
νὰ βγοῦν ἀληθινά.
Καὶ μένουμε γιὰ σύντροφοι
κι' εἶν' τὰ ἰδανικά μου
τὰ μοναχὰ, πού μ' ὅλο τους
τὸ φῶς εἶν' σκοτεινά.

Πλιότερα πάντα ονειράτα
μοῦ ἔρχονται δλοένα
κι' ὅλα τὰ δέχεται ἡ ψυχὴ
μὲ μιὰ τρανὴ χαρά.
κι' αὐτὰ μὲ κελὴν πάντοτε
μένουν σφιχτὰ δεμένα
καὶ στὴ ζωὴ μου λάμπουν
σὺν ἄστρα φωτερὰ.

Γάιος Ἀνθης

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΑΚΟΣ

Ἕνας κύριος ἐπῆγε μιὰ μέρα
περίπατο κι' ἐπῆρε μαζί του καὶ
τὸ μικρὸ του σκύλο. Στὸ δρόμο,
ἐπέρασε ἀπὸ ἕνα ψαράδιο, καὶ
βλέπων ἀστακὸς στὸ παράθυρο,
ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦταν καλοὶ με-
ρικοί ἀπ' αὐτοὺς γιὰ τὸ γεῦμα.
Ρώτησε ἂν εἶναι φρέσκοι καὶ ὁ
ψαράς τοῦ ἀπήντησε : «Βάλτε,
κύριε, τοῦ σκύλου σας τὴν οὐρὰ
κοτσά τους, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι
εἶνε φρέσκοι.» Ὁ κύριος σήκω-
σε τὸ σκύλο του καὶ ἔβαλε τὴν
οὐρὰ του κοτσά σ' ἕναν ἀστακό,
ποῦ ἄμέσως τὴν ἄρπαξε μὲ τίς
δαγκάνες του. Ὁ σκύλος ἐπῆδη-
σε κάτω καὶ ἔτρεχε πολὺ γρήγο-
ρα μὲ τὸν ἀστακό πιεσμένο στὴν
οὐρὰ του. «Σφυρίζτε τὸ σκύλο
σας πίσω», ἐφώνησε ὁ ψαράς,
«σφυρίζτε τὸ σκύλο σας πίσω!»
«Ὀχι,» εἶπε ὁ κύριος, «σεῖς
πρέπει νὰ σφυρίζετε τὸν ἀστακό
σας πίσω!»

(*Εκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰσμήνη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Πόπη, πόσα ἀδελφία εἴσαστε;
—Δυό.
—Πῶς; ἐγὼ ἄκουσα πῶς εἴ-
σατε τέσσερα...
—Ναί, μὰ τὰ δυὸ εἶναι ἀκόμα
μικρά, δὲν πᾶνε σχολεῖο.

(*Εστὶν ὑπὸ τ. Πανταχοῦ Παρόντος

Ἡ Ρίτα βλέπει ἕνα ψάρι ὑπό-
φιο στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασ-
σας. Καὶ λέει.
—Τὸ κακόμοιρο! Δὲν ἤξερε
πολύμπι καὶ πνίγηκε.

(*Εστὶν ὑπὸ τοῦ Νέδωνος

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἐπτά : 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δραχ. 8, ταχυδρομικὸς δὲ ἀπο-
στελλόμενος δραχ. 8,70 διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 9,50 διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1921)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 28 ἐν ὅλοι. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 28 καὶ ραμμένος δρ.
30. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρ.
1, ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 2,70 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ.
3,—εἰτε ἀρραφὸς εἰτε ραμμένος.

205ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 205ος
Διαγωνισμὸς διὰ τὰς λύσεις τῶν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, αἱ ὁ-
ποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ τὸ
διάστημα τῆς Δ' Τριμηνίας τοῦ
1922, ἥτοι ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου
τοῦτου μέχρι τέλους Νομβρίου.

Οἱ νέοι συνδρομηταὶ πρέπει
νὰ διαβέβουν μὲ προσοχὴν τὸ Δ'
Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ (φυλ. 1
καὶ 2, σελ. 6 καὶ 14) ὅπου ἀνα-
γράφονται λεπτομερῶς ὅλοι οἱ ὁ-
ροὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀλύσεων.
Οἱ δὲ κυριώτεροι εἶναι οἱ ἑξῆς :
Δωρεάν λαμβάνουν μέρος ὅσοι
ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκειρισμένον
διὰ τὸ 1922. Οἱ λοιποὶ συνδρομη-
ταὶ καὶ τ' ἀδελφία τῶν πρέπει νὰ
συνδεθοῦν τὰς λύσεις τῶν ἐκ-
στου φυλλαδίου μὲ δεκάλεπτον νό-
μιμα ἢ γραμματόσημον, οἱ δὲ
ἀγορασταὶ μὲ εἰκοσάλεπτον.

Αἱ λύσεις γράφονται ὑποχρεω-
τικῶς εἰς ἰδιαίτερον χαρτὶ μὲ ἐν-
τύπους ὁδηγίας, πωλούμενον εἰς
τὸ Γραφεῖον μου. Ὅστε ὅσοι δι-
έλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν
τὸν Διαγωνισμόν, πρέπει πρῶτα
πρῶτα νὰ στείλουν δρ. 2, διὰ νὰ
λάβουν μιάν δεσμίδα ἀπὸ 13
φύλλα αὐτοῦ τοῦ Ἀποσφάτου
(ἴσα ἀρκοῦν διὰ μιάν Τριμηνίαν.)

Εἰς κάθε φυλλάδιον, σημειώ-
νεται ἡ προθεσμία μέχρι τῆς ὁ-
ποίας εἶνε δεκταὶ αἱ λύσεις τῶν
ἐν αὐτῷ δημοσιευομένων Πν.
Ἀσκήσεων. Ἀλύσεις δύο ἢ περισ-
σοτέρων φυλλαδίων, ἐφ' ὅσον τὸ
ἐπιτρέπουν αἱ προθεσμίαι, ἐμπο-
ροῦν νὰ στέλλωνται μαζί, εἰς ἕνα
φάκελον. Πάντοτε ὅμως κάθε φυλ-
λαδίον πρέπει νὰ εἶναι ραμμέναι
εἰς χωριστὸν Ἀποσφάτον. Ἐπίσης
καὶ αἱ προσοθήκαι ἢ διορθώσεις
εἰς σταλείσας ἤδη λύσεις δὲν γί-
νονται δεκταί, ἂν δὲν εἶναι ραμ-
μέναι εἰς τὰς φύλλα Ἀποσφάτου,
ὅσα εἶναι τὰ φυλλάδια, εἰς
τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται αὐταὶ αἱ
προσοθήκαι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 29 Αὐγούστου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ : Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπο-
ρίδας πού τας λυεῖ ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συν-
δρομητοῦ. Δὲν δίδω διευκύνσεις καὶ
δὲν φανερώω ψευδώνυμα συνδρομη-
τῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐντενὸς παρὰ μόνον
ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χρόνος, κατὰ
σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὸ
μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, πού κάμνω
τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Τὶ δυστύχημα, παιδιὰ μου, αὐτὸ τῆς
Μικρασίας! Δυστύχημα γιὰ τὴν Ἑλ-
λάδα, γιὰ τὴν Σμύρνη, γιὰ τὸ Ἔθνος,
γιὰ ὅλους. Δυστύχημα, φυσικὰ, καὶ
γιὰ τὴν Διάπλαιν. Χάνω τοῦλάχιστον
χιλίας παιδιὰ, σκοπιμένα στὴ Σμύρ-
νη, στὰ χωριά της καὶ στὶς ἄλλες πό-
λεις πού γιὰ λίγον καιρὸ εἶχαν ἐλευ-
θερωθῇ. Ὅτὰ τὰ ξαναβρῶ; Καὶ πότε;
Κανεὶς θέβαια δὲν ξέρε νὰ μοῦ πῇ, γιὰτὶ
καὶ κανεὶς δὲν ξέρε τὴν θάποινῃ ἢ ἐλ-
ληνικὴ Μικρασίαν... Ἀλλὰ ὅταν μιὰ
μητέρα χάνῃ μερικὰ παιδιὰ της, τάλ-
λα πού τῆς μένουν, πρέπει νὰ τὴν ἀ-
γαποῦν περισσότερο.

Τὴν περασμένη Κυριακῇ, στὴν ἀ-
πογευματινὴν τοῦ «Χαρμεῖου» τοῦ κ.
Ξενοπούλου, πού ἦταν κι' ἕνα σωρὸ
Διαπλάστουλα, ὁ φίλος μας Σαλβα-
τόρος, σὺν διὰλειμμα, ἔκαμε μὲ μολύδι
ἕνα πολὺ ἐπιτυχημένον σκίτσον τοῦ συγγρα-
φεικά τοῦ τὸ ἔστειλε. Ἐκεῖ τὸ εἶδαν
πολλοὶ κι' ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν ὁμοί-
τητα. Φαίνεται ὅτι ὁ Σαλβατόρος
ἔχει τάλαντο, πού πρέπει νὰ τὸ καλ-
λιεργήσῃ.

Τὸ Πουλί τῆς Καταιγίδος μοῦ
γράφει : «Χιές, σὲ κάποιο φιλικὸ μα-
σπίτι, βρῆκα ἕνα βιβλίο πού μοῦ κί-
νησε τὴν προσοχὴν μὲ τὸν τίτλον του :
«Ἀνθολογία τῶν Νέων Ποιητῶν. Κι'
ἐνὸς τὸ ἐξέφυλλίζα, ἢ μάλλον τὸ διά-
βαζα, παρατήρησα—χωρὶς καμμιὰ ὁ-
μῶς ἐκπλήξῃ—ὅτι τὰ 8110 τῶν ὀνο-
μάτων τῶν νέων ποιητῶν ἦταν βγαλ-
μένα ἀπὸ τὴν Διάπλαιν, ἀπὸ σένα. Τὸ
γεγονὸς αὐτὸ ἀποδεικνύει ἀκόμη μιὰ
φορὰ ὅτι σὺ εἶσαι τὸ μεγάλο σχολεῖο
τῶν λογίων τοῦ μέλλοντος. Ἀπ' τοὺς
παλαιοὺς σου, ἀναφέρω τοὺς καλῆτε-
ρους : Καρποῦνης, Λαπαθιώτης, Φιλόρας.
Κι' ἀπὸ τοὺς καινούργιους σου, Τέλλος
Ἄγρας, Παναγιωτόπουλος, Στασινο-
πούλος. Δέξου τὰ ἀπειρά μου συγχα-
ρητήρια».

Ἀργίμ, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὸ γράμ-
μα σου πού τὸ ἔρχισες τὸν Ἰούλιον καὶ
τὸ τελείωσες τὸν Αὐγούστο. Πέρασαν
λοιπὸν οἱ ἄλλες;—Πολὺ δίκιο ἔχεις :
Στὴς Μ. Ἀγγελλίας αὐτὰ τὰ ἐπιτρέπω,
γιατὶ εἶδα πῶς ἦσαν μεγάλη φασαρία
νὰ τάπαγορεύω (λογαρισμοί, ἀλλή-
λογραφίαι, παράπονα, ἐξηγήσεις ἐπι-
σορροφί χρημάτων κτλ.) Ἀλλὰ πραγ-
ματικῶς, αὐτοὶ πού πολιτικολογοῦν, δὲν
μὲ δέχονται καὶ, ὅπως λές, ἀφοῦ βλέπουν
ὅτι ἐγὼ δὲν γράφω πολιτικά, ἔπρεπε νὰ
τάπαφροῦν. Τὶ νὰ κάμω;

Βύχαριστὰ γιὰ ὅσα γράφεις, Δέα,
καὶ σὲ συγχάρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς
θαμνοὺς, τὰ θραυσιὰ καὶ τὸ «exce-
lente élève» πού ἐσημεῖωσαν σὺν
ἐνδεικτικῶν σου ὅλες οἱ δασκάλας.
Ἔτσι, παιδί μου, νὰ τιμῇς τὸ ἐλλήνι-
κὸ ὄνομα στὴ Γαλλία. Ὅσο γιὰ τὰ Μ.
Μυστικά, μπορεῖς νὰ στέλνῃς χωρὶς νὰ
νερόπεις, γιατί γράφεις ὠραία κι'
εἶσαι μόνο 15 ἐτῶν. Ἐπειτα, σὲ με-
ρικὲς ἐρωτήσεις, ἀφοῦ δὲν ξέρῃς, μπο-
ρεῖς νὰ μὴν ἀπαντήσῃς καὶ καθόλου.

Ὁ Λευκὸς Λοτὸς μοῦ γράφει ὅτι
ἀπὸ ἐπτά περιοδικὰ πού παίρνει, γαλ-
λικὰ, ἀγγλικά, ἑλληνικά, τὴ Διάπλαιν
προτιμᾷ κι' ἀγαπᾷ περισσότερο. Βρί-
σκει θαυμάσια τὰ ἐφευρετικὰ μυθιστορή-
ματα καὶ μεγάλη εὐχαρίστηση στὶς
«Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» πού τὶς δια-
βάσει πρῶτ' ἀπ' ὅλα. Π' αὐτὸ, ἂν καὶ
17 χρόνων, δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ «εἰτε
στενωχωρημένος θὰ εἶναι, εἰτε καὶ ἄ».
Ἔτσι μοῦ γράφει.

Καλὴ ἀρχή, Μουδανιωτάκη. Τὸ
διηγημα σου ἐνεκλήθη καὶ, ἂν κληρω-
θῇ, θὰ τὸ ἰδῇς καμμιὰ φορὰ τυπωμένο.
Τὶ καλὸς ὁ ἀδελφός σου πού σὲ δὲ-
γεῖ σὲ ὅλα καὶ σὲ βάζει νὰ ξανακάνῃς
τὸ κάθε τί, δυὸ καὶ τρεῖς φορές, ἕως
πού νὰ τὸ βρῇ καλὸ. Ἔτσι θὰ συ-
νεχίσῃς.

Νὰ καὶ ἡ Τριτοπύλ, πού μόλις
ἔφθασε σὺν Βερολίνο, ἐκάθησε νὰ μοῦ
γράψῃ, ὅπως θάγραφε στὴν καλύτερῃ
τῆς φιλί. Τὴν εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ
ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς καὶ γιὰ τὰ
καλὰ λόγια. Ἐπῆλζον δὲ νὰ μὴ μὲ ξε-
χάσῃ, τώρα πού θὰ μὴν ἐσωτερικῶς
σχολεῖς, ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψῃ κάπου-
κάπου μ' ὅλα τὰ μαθήματα.

Ὁ μπαμπὰς τοῦ Πεταχτοῦ Ναυ-
τόπουλου, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τοῦ πῆγε
στὴν Αἴγινα λουκούμα καὶ τὰ φυλλά-
δια τῆς Διάπλαις πού τοῦ ἔλειπαν.
Ἀλλὰ τὸ Πεταχτὸ Ναντάκι πρῶ-
τα ἄρπαξε τὰ φυλλάδια.—«Ἐ, δὲν
τοῖς λουκούμα; πού κάνει ὁ μπαμπὰς.
Κι' ὁ μικρός μου φίλος!—Μὰ ὑπάρ-
χει καλύτερο λουκούμα ἀπὸ τὴ Διά-
πλαιν;»

Δὲν θυμῶν ποτὲ, Μαύρη Ἀράχνη.
Ἀλλὰ ὅταν οἱ παραγγελίες δὲν γίνων-
ται σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς σου
καὶ εἶναι καὶ ὑπερβιμέντες, τίς ἀφί-
νει νὰ τίς ἐκτελέσω ὅταν θάῃ καὶ καὶ ὅταν
ἐξελθῶν. Γι' αὐτὸ ἀργῶ καμμιὰ φορὰ.

Τὶ καταστραφὴν κι' αὐτὸς οἱ πυρ-
κατῆς τῶν δασῶν, Φιλομαθὴ! Ἀκού-
ς νὰ καοῦν τὰ καλῆτερα δάση τῆς Ἠλίας;
Γιὰ τὸ ἄλλο θίμος δὲν πταίω. Συχνὰ
θὰ γίνονται ἀγῶρι, ἀφοῦ ἐδιείλες γιὰ
ψευδώνυμο ἐπιθετο πού μόνο ἀπὸ τὸ
ἄχρῳ του φαίνεται θηλυκόν.

Ἕνας συνδρομητὴς ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας
μὲ ὑπογραφήν δυσανάγνωστον, πληρο-
φορεῖ τὸν Αἴλιον τὸν Σαλαμίνιον
ὅτι ἡ Ἀοχαία πόλις τῆς Σαλαμίνιον
ἔκειτο πρὸς νότον τῆς νήσου, πλησίον
τοῦ ὁρμου τῶν Ἀμπελακίων, καθὼς
μαρτυροῦν καὶ τὰ εἰς τὴν θάλασσαν
σωζόμενα εἰρήνια.

Ἡ ἀγαπητὴ μου Νεφέλη εὐρίσκει-
ται τώρα σὺν Ἐμμανουὴλ, τὴν πρω-
τεύουσάν τῆς Σκωτίας. Καὶ τὶ ὄρατο
γράμμα μοῦ γράφει ἀπὸ ἐκεῖ. Μοῦ ἔ-
στωκεῖ μάλιστα, γιὰ γούρι, κι' ἕνα
σκωτικὸ ἀγριαλούλου, τὸ λεγόμενον
heather, πού τὸ ἐμάζευσε στὶς ἐκδρο-
μὰς της.

Ὁ κ. Ὀλύμπιος, ὁ λαμπρὸς Γυμνα-
σιάρχης τῆς Μυτιλήνης, πῆγε μιὰ μέρα
σὺν σπῆτι τοῦ Ἀρσιμένου Κόματος
καὶ τοῦ Ἀσπρὸν Συντεφάνη,—εἶναι
οἰκονομικὸς φίλος,—καὶ τοὺς εἶπε
τόσα καλὰ γιὰ τὸ περιοδικὸν μου καὶ
γιὰ τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου. Τὸν
εὐχαριστοῦμε πάρα πολὺ!

Ὁραῖας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστει-
λαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς :
Ἰωάν. Καμῆλια, Δοξαμέρος Τσα-
λιάς, Εὐμένης Καοδιπῆς, Ἀλε-
μήνη, Καλαματιανὸν Λουλούδι, Παν-
ταχοῦ Παρόν, Ἀνδριανὴ Μυδα-
λιά, Χρυσανθή, Γαλαζοαἰματή,

Γάιος Γράκος, Αἰότης τῆς Φύ-
σεως, Τσελλόπουλο ἐμπέτωσε, Βο-
σκοπούλα τοῦ Αἰῶνος, Νεῖλος (εἰκο-
νογραφικῶς), Μικρὸς Κισσός, Πί-
τες Σέριος, Ἰβὼν, Βυζαντινὴ
Σηματα, Ἄνθος, Ἀνδρὰ Ἀμύρις,
Φάσμα, Τσουνκίδα, Κατεργαροῦλα,
Ἀνεμὼν τοῦ Βουνού, Κόρη τοῦ
Ταϊρέτου, Τιτάνια, Ἰδεοανακάτω-
μα, Δοξαμή, Σαραντάπορο καὶ Πε-
λαγός.—Ἐξέλεσα τὰς παραγγελίας
τῶν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ
τὰ καλὰ τῶν λόγια,—ἐσπαθώματα,
συμπληρώματα κτλ. Μὰ πού τύπος
νὰπαντήσω σὲ τόσους!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἔλαβα τὰ
ἑξῆς : «Ὁ Φυλακισμένος» κτλ.—«Σέ-
ψεις».—«Τὸ πέρασμα τῆς ἡμέρας».—
«Ἀνέκδοτα ὀκνηρίας».—«Τὸ πάθημα
ἐνὸς στρατιώτη».—«Συκοφαντία».—
«Πῶς μὲ φαίνονται».—«Μιὰ ἐπι-
σκέψις».—«Τὸ κεφάλι τοῦ Κρόμβελ»
κτλ.—«Μακάρι».—«Στὸ κύνγι».—
Παῖδ, Πνεύματα.

Παρακαλοῦντα, ὅσοι μοῦ ἔστει-
λαν φέτος, παλαιὸν ἢ νέον, νὰ μὴ μοῦ
ἐξαναστελθοῦν ἂν δὲν τοὺς πῶ. Στὸ ἔ-
ξῃ δὲν δέχομαι κομμάτια παρὰ ἀπὸ
πρώτην καὶ μόνην φορὰν στέλλοντας.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης
Σελίδος : «Φθινόπωρον Στίχοι».
Τὰ εἶπαμε. Τὸ ἴδιο ἐλάττωμα ἔχουν
κι' αὐτοί, ἀλλὰ καὶ πολλὰ προτερή-
ματα.—«Τέσσερις ζωγράφοι». Νόστι-
μο, ζωηρὸν καὶ ὁμορφ. γραμμένο. Τὶ
γοργὸ ὅρος! ὅλο μικρὲς-μικρὲς προ-
τάσεις. Πολὺ μονότονον.—«Ἐκδρομὴ».
Ἀπὸ τὰ φαιδρὰ κι' αὐτὸ, μὲ πολὺ
χρῶμα καὶ μὲ τὸ μέγα προτέρημα
τῆς συντομίας.—«Σκῆπτρον Στίχοι».
Τὰ εἶπαμε.—Ἀλήθεια, ἔλασα νὰ μι-
λῶ γιὰ τ' «Ἀκακία Πειράγματα»
τοῦ Ἀπελοῦς Γυμνασισταίου; Μὰ
ἦταν νοστιμώτατα, καὶ μάλιστα τοῦ
Φουριού.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅταν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀ-
νανέωσις, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ
δικαιώματος δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἔ-
ξαναστελθόμενα ἔρχονται μέχρι τῆς 30 Νο-
εμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Α. ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ.
εἰς κοίτιας.)

Νέα ψευδώνυμα : Ὁχρὰ Παν-
τέλλιος, ἂ. Τζόκς τοῦ Θανάτου, ἂ.
Πεταχτὴ Νησιωτοπούλα, κ. (ΕΠ).
Κουνουπιάκη, κ. (ΕΠ). Βενιζέλα-
ρος, ἂ. (ΣΒ). Συναγόμενος Γάτος,
κ. Κουασμίδος, ἂ. (Π). Ἀρμόδιος
ἂ. Ἐνταῖος, ἂ. (ΓΖ). Σκόρδο,
ἂ. (ΠΠ). Κρεμμύδι, ἂ. (ΠΠ). Ἡμι-
ζινέβ, κ. (2). Λάβαρον τοῦ 21, ἂ.
(ΣΥ).

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων : Ἀ-

γριόπαπια, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 εὐς 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ.75.
Διὰ τὰς περιλήθον 20 λεπτὰ ἢ λέξεις.

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰντα-
λάξουν : ὁ Γάιος Γράκος μὲ
Γυῖον τ. Ψηλὸν, Νεῖωνα, Κί-
ων, Βεατρίκ, Ἀούγκ, Κατεργα-
ροῦλ. καὶ μέδους καὶ ὅσας θέλουν.
—τὸ Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες μὲ Σόρα
Δεζινέβ, Σόρος Θεοδωλῆ, Ἰων.
Ἀστέρα, Ἀούγκ, Δημοκρατικ.,
Σηροτέλ, Ἀνδρέας.—δ Ρεναῖος
μὲ Ρίταν, Μίχο, Πορτοπῆ, Ἰνέ,
Σόρα Δεζινέβ, Λαγάν, Ἰων. Οὐ-

ρανόν, Βεατρίκ, Ἀφ. Γυμνασιότ.
—ἡ Ἀνδρὰ Ἀμύρις, μὲ Ἐπανα-
στάτ., Ἀγκυρ., Παναγ. τ. Ρόδων.
—ἡ Μαγεμένη Ρεμματαὶ μὲ Χου-
σομαλ. τῶν Σφαικίων, Ἀλασταν.
Καμῆλια, Χιωτ. Τριαντάφυλλο, Πι-
κροδάφνη, Μπουμπουλίνα.—ἡ Νύμ-
φη τοῦ Πυρὸς μὲ Πεταχτὴ Κου-
κίτσα, Ἀνδρὰ.—δ Μυστηριῶ-
δης Ἰππεὺς μὲ Σανθ. Νεοαῖδα,
Σπαθὶ τ. Κωνστ., Ἀσπροῦλ., Τρελ.
Χορεύτ., Ἐπαναστάτ., Κική, Κα-
τεργαροῦλ., Γιουντέ, Τριανταφυλ-
λέν, Πλανόδ.—δ Κεραυνοβόλος Ἰπ-
πότης μὲ Ἀνδρέας, Ἀούγκ, Σπα-
νιόλα καὶ τοὺς ὁμοφροντας.—ἡ Πε-
ρασιακὴ μὲ Ὀμ. Κρίων, Στενγ.
τ. Πόνου, Περ. Ναυτάκι, Ἀφ.
Γυμνασιότ., Ἀεροπόρ. καὶ ὅλα τὰ
Κρητικὸπούλα.—ἡ Καρλότα μὲ Δό-
ξα Ματω., Κική, Ἰνέ, Νίτσα,
Σπανιόλα, Ἀφ. Γυμνασιότ., Μαν-
ροῦλ., Θέλια, Τρελ. Χορεύτ.,
Ἀτθίδα, Φιλομαθὴ, Ἰππὸλ., Τρι-
ανταφυλλέν, Κουκίτσα, Ἰουλιανὸν
Μοσχόμ. τ. Παρῶν, Γιουντέ, Σαν.
Βιολίστο, Σανθ. Βιολίστ., Κλω-
θώ, Νύμφ. τ. Αἰῶν., Ἀμερικανίδα,
Ἀφρόδιτ., Ἀρατὸν, Ἰαβέρ., Ἀρ-
λεκίτιον.

Ἡ Διάπλαιν ἀσπάζεται τοὺς
φίλους της : Νέδωνα (τὸ εἶδος αὐτὸ
τῶν ποιημάτων) ὀνομάζεται τριολέ-
τὸ ἀρχικὸν τριολέ εἶχε ὀκτὼ μόνον
στίχους,—τρεῖς, τρεῖς καὶ δυό,
ἀλλὰ τώρα τὸ κάνουν ποικιλοτέρου
καὶ σχεδὸν καθέννας ὅπως θέλει τὸ
ἄλλο ναί, εἶναι τυπογραφ. λάθος.)
Γλυκὴ Παρελθόν, (τὸ ψευδώνυμο
σοῦ ἐνεκλήθη) ἀλλὰ νὰ διαβάρῃς
καὶ τὸν ὀδηγὸν νὰ ἰδῇς πῶς στέλ-
λονται αἱ λύσεις.) Πόπη Μωραῖ-
του (κι' ἐγὼ λυποῦμαι, ἀλλὰ ἐπι-
ξὼ νὰ γίνῃς τακτικὴ φίλησέ μου
τὰδελφάνια.) Ἀμλετ (ἐστὶν ἡ) Πα-
νοῦργον Ὀδυσσεά (ἐταῖοι εἶναι
ὅλοι καὶ καλὲς) Ἀρκαρία (πά-
λι καλὰ πού μὲ θυμώθηκες) ἡ δέ-
ση τώρα ἔχει 2 δρ.) Ἡσυχον
Ταραξίαν (ἐυχαριστῶ γιὰ ὅλα) δέ-
χομαι καὶ Postal-Order ὅταν δὲν
ὑπάρχῃ τραπεζικὴ ἐπιταγή) Κε-
ραυνοβόλον Ἰππότην (πολὺ καλὰ
τὸ εἶπες) Ρεμσαμὸν Ψυχῆς (κα-

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεία δρ. 3 (δὲ ἐλαχιστὸς δρος). Πέ-
ραν τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἡ λέξις, μὲ πα-
ρα δὲ στοιχεῖα λέξ. 40 καὶ μὲ κεφαλαία
ἐπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(KB' - 867)

Διδυμία, τὰ συγχαρητήριά μου
γιὰ τὸ Σόλλογ σ' εἶς. Τρελλή
Χορεύτρια, τί γίνεσαι; — ΚΑΘΩΩ

(KB' - 868)

Κολόμβε, κατ' ὁρῶσες νὰ πά-
ρῃς ψευδώνυμο; Δόξα σ' ὁ
Θεός.

(KB' - 869)

Τί ἔπαθες, Δοξομένη Τσολιά,
καὶ ξαναβαπτίζεις τοὺς ἀνα-
κολύπτους σου; δὲν εἶμαι ὁ Νό-
νυς; μάθετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μῆς
βρῆτε, διότι εἶμεθα ἀόρατοι καὶ
παντοδύναμοι.

ΓΑΓΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(KB' - 870)

Ἀλῶσις: Καταστατικά ἀπο-
στέλλονται ἀντὶ 50 λεπτῶν.
Ἀπαντήσεις διαγωνισμῶν μὴ
συνοδευόμεναι ἀντίτιμον ἀνυ-
ροῦνται

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

(KB' - 871)

Πηδηχούλη, εὐχαριστῶ διὰ τὴν
πρότασιν, ἀλλὰ Μ. Μυστ.
δὲν ἀνταλλάσσει.

(KB' - 872)

Καίρινος Ἀστὴρ = Κασσένιος.
Ναὶ ἢ ὄχι; Σὺν μοι εἶς, βρέξ
με.

(KB' - 873)

Ρίτα, στή γιορτὴ σου εὐχομαι
κάθε εὐτυχία...

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(KB' - 874)

Ἀλάν τῶν Λισίων, ἀναβ' ἀνι-
τῶν Λισίων, Ὑπερήφανε
Ἑλλήν, σιμμάχοι μιν; — Μπέης

(KB' - 875)

Ερμακόδωμος: Ὑπερήφ. Ἑλ-
λην = Γ. Θραψιάδης, Διπλό-
λοφος = Κυρίτης, Ἐνδύο = Ἑλ-
ληνός = Ζερβουδάκης. Ἀήτητο
Ἑλλήν = Ἰλίας, Εὐγενὲς Ἰ-
δανικὸν = Γάργαλος. (Ἀούα !.).
Ἑλληνικὸν Ἰδανικὸν

(KB' - 876)

Ἀρ ταμπέλη, γράμμα σου ἀ-
κόμη δὲν ἐλήφθῃ. Διὰ τί;
Καταστατικὸν ἐστάλη. Συναλλάξω,
Μὴ δορυβεῖς, διότι ὁ Ἀνίκη-
τος δὲν ἀνακαλύπτει ἀλλὰ Ἰπ-
πόλυτο. Κατάλαβες;

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(KB' - 877)

ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ
ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' Πρωτο-
τύπου Διαγωνισμοῦ.

Στὴν ἀπλουστάτην ἐρώτησίν μας
καμρία ἀπὸ τὰς 30 ἀπαντήσεις
ποὺ λάβαμε δὲν μπόρεσε ν' ἀντι-
ποκριθῇ ἐκτὸς τοῦ «Πανταχοῦ
Παρῶν» καὶ Ματωμένης Δόξας,
οὓς ἀπαντοῦμεν. Εὐχαριστοῦμεν
ὅλους γιὰ τὴν προθυμίαν ποῦδει-
ξαν νὰ μῆς ὑποστηρίξουν. Ὁ-
ποῖος ἔχει ἀπορίαν ἀπαντῶμεν
ταχυδρομικῶς.

Ἀπέρην, Ματωμένο Λαφνό-
κλαδο, Δαυίδ, Ἀφελή Γυμνα-
σιόπαι, Βαρ' ἰάδη, Ματωμένη
Δόξα, στέλλομεν κρίσεις στὴν ἀ-
πινυτήσιν σας.

Ὁ ἀρχηγός: **ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ**
Οἱ σύντροφοί: **ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ**
ΓΑΛΑΝΟΔΕΥΚΟΣ, **ΕΛΛΑΣ Τ.**
ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.

(KB' - 878)

Φ ὃν Κολοκῦθα, δὲν πάει νὰ
κάνῃς φρουροὺς ἐπὶ τὴν
θάλασσαν γιὰ νὰ βιάλῃς ὄνομα.
Ἰαβέρης

(KB' - 879)

Π π' ἰε, ἡ μέθοδος τῶν ἀνα-
καλύψεων σου εἶναι θαυμασία.
Μετατρέψεις τὸ ἀγρόει εἰς κορίτσι
καὶ ὄνομα βάζεις Κολοκῦθου-
λος! Συγχαρητήρια.

Μέγας Ἀγνωστος

(KB' - 880)

Α ποστόλου, Μοσχίτε, μῆς σκο-
τίσατε δὲν τραβίτε στὸ φρε-
νοκομεῖο αὐτὸ πού εἰπε ἡ Ρίτα
νὰ ἡσυχάσουμε;

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(KB' - 881)

Κ ῖρη, ἔχασες τί ἔπαθες ἀπ'
τὸν Ὀδυσσεά;

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(KB' - 882)

Β ενέδικτε, Πηδηχούλη, τὸ κυ-
νήγι γιὰ τὴν ὥρα πάει θαυ-
μασία μετὰ τοῦ ἀπ' τὸ κινήγι
ἔχω τραπέζι προσκαλῶ ὅλα τὰ
Διαπλάσδουλα! ἂν ἔλθετε καὶ
σεῖς, μεγάλη μου τιμή.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(KB' - 883)

Χ αρουβδὶς, πρόσθετε τὸ μουντράκι
σου, μὴ στὸ τσιμπήσῃς ἡ

ΣΚΥΠΙΑ

(KB' - 884)

Ν ΑΣΤΡΑΝΤΙΝ ΧΟΙΖΑ, μὴ φο-
βίσαι, δὲν ἔχει φόβον νὰ σπά-
σῃ.

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(KB' - 885)

Τ Ο ΕΞΕΚΕΠΑΣΜΑ: ΑΓΓΕ-
ΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ = Βίων
Παπαμικχάλης. Δὲν φταῖς ἐσύ,
ἀλλὰ ἐκείνους ποὺ σοὺ ἔκαμαν
τὴν τιμὴ νὰ σὲ κίρουν ΦΟΝ ΚΟ-
ΛΟΚΥΘΑ. — ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(KB' - 886)

Κ ΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ,
σὶς στέλνω μίαν δέσμην
σκορδα, γιὰ νὰ μὴ σὶς βουκά-
νουν διὰ τίς σπουδαῖες ἀνακαλύ-
ψεις σας! χὰ, χὰ, χὰ...

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(KB' - 887)

Τ ΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, τὰ Μ.
Μυστικά Σας ἐλήφθῃσαν. Εὐ-
χαριστῶ θερμότητα.

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(KB' - 888)

Ρ οδοδάκτυλη Ἀγρ' ὦλα, ἀνταλ-
λάσσωμε. Μ.Μ.; Στείλτε πρῶ-
τῃ. Ἀπαντήσω ἀμέσως.

Ἀγριόπαπια

(KB' - 889)

Π ρίγκηψ τῆς Ὀθαλλίας, τί νέα
ἀπὸ τὸν κατὰ κόσμον; Γιὰ
τὴν ἐπιθυμία σας φροντίσω.

ΠΑΛΑΝΟΜΙΟΣ

(KB' - 890)

Δ ΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΤΕΡΩΜ ΠΑΤΡΙΔΑΣ
Προκηρῶσσω διαγων. Μ. Μυσ-
τικῶν. Τὸ καλύτερο τετρά-
διο θὰ βραβεύθῃ μὲ 20 καλλιτε-
χνικά κάρτ-ποστάλ. Θὰ ἀπαντή-
σω μὲ Μ. Μ. στοὺς 10 πρώτους
ἀποστέλλοντας. Δίσις: Ριαντι-
ον, Kiretshanéls, pour Leupat
Comple. Προθεσμία δέμητος.

ΛΕΥΤΕΡΩΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(KB' - 891)

Δ ΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, δεχθῆτε

ἓνα χαιρετισμὸ ἀπὸ τὸν

ΑΜΑΕΤ

(KB' - 892)

Δ ιαπλάσδουλα, Διαπλάσδοῦ-
λες, προσέχετε μὴν πνηγῇ
στὴν...

Θαλασσοταραχὴ

(KB' - 893)

Α ροκάρια = Ἑρ. Καρπέτη, περ-
μένω τὸ βραβεῖο! Βατρίκη,
γιατί δὲν ἐβράλες στὴ συνταγὴ καὶ
τὸ Χιῶτικο Τριαντάφυλλο;

Φράουλα

(KB' - 894)

Β έρθερε, ἀνταλλάσσουμε Μ.Μ.;
Ρίτα, ἀκόμη περιμένω τὸ δι-
κό σου τετράδιο! τὸ δικό μου τὸ
ἔλαβες ἔ;

Καρλόττα

(KB' - 895)

Σ ηρενέλ, καὶ Σόρα Λεζινέβ,
δὲν ἐπερίμενα νὰ εἰσθε τοσόν
ἀκατάδεχτοι. Διαπλάσδουλα, νο-
μίζω ὅτι δὲν πέφτω ἔξω.

Ἰοβέρης

(KB' - 896)

Σ ΥΜΜΟΡΑ = ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ
Σύλλογε «Ἑλληνόπαις», συμ-
μαχίαν δεχόμεθα γράφομεν
ταχ(κ)ῶς. — Μυστηριώδη Ἀποκρυ-
φιστῇ, τὸ καλύτερο μέσο γιὰ τὴ
μυωπία σας: ἓνα ζευγάρι ματο-
γυαλία. — Ἰουλιανέ, μὲ τί μέσα
θὰ μῆς πολεμήσετε, παρακαλοῦ-
μεν; — Ἀρχηγὸς ΠΑΛΑΝΟΜΙΟΣ

(KB' - 897)

Σ ὄρα Πηροκῶ, Σιαθὶ τοῦ Κων-
σταντίνου, ἀλλήλοχαρτοῦμεν;
εἴμεθς τῶν ἰδίων φρονημάτων.
Σουφραζέττα τῆς Αἰγύπτου

(KB' - 898)

Ζ ΗΤΩ! ΖΗΤΩ! Η «ΘΡΙΑΜ-
ΒΕΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟ-
ΡΙΑ» ΜΑΣ! ΖΗΤΩ ΟΛΟΙ ΟΙ
ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΑΙ. Ἀετ' θὰ θρι-
αμβεύσῃ! Ζήτωσω!

ΕΠΤΑΠΥΛΟΣ ΘΗΒΑΙ

(KB' - 899)

Κ κή, ἐάν δὲν μ' εὐχῇς σ' ἓνα
μῆνα θὰ σὲ ξεσκεπάζω.

Κισσὸς

(KB' - 900)

Ξ οκέπασμα: Ἀρμονία = Μ.
Πολυζωίδης. Γουνιάρης = Κ.
Πολυζωίδης. Ὀνειρον τῆς Κύ-
πρου = Κ. Τύμβιος.

Κισσὸς

(KB' - 901)

Σ ΥΛΛΟΓΙΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ
Ἀλλαγὴ διευθυνσεως. Γρά-
φετε: Σουλ. Περγουλιανήν, Ἡ-
ράκλειον. Ζητοῦνται ἀντιπρόσω-
ποι. Καταστατικὸν δορεάν.

(KB' - 902)

Π ανελλήνιος Πόθος, μπά;
Τζέφροτς γλου. Δόξης Στέφα-
νος τί; Παπαμικχάλης. Πῶ! πῶ!
ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ

(KB' - 903)

Α νθρωπὸν, Γορρίλως, Ἑλλήν =
Ἰ. Βλαβιανός. Ἐπαναστά-
της = Ἀλ. Ἀνδρικήδης. Ζεπεσμ.
Δόρδος = Γ. Πουλάκος. Σανθὴ
Ἑλληνοπούλα = Τζένη Πουλάκου.

Μπέης

(KB' - 904)

Δ ηλῶνω εἰς ἐκείνον ποῦ ἐστει-
λε ἐπιστολὴν ὅτι ἐχάθῃ πρὶν
ἀνοιχθῇ. Παρακλῶ, γράψατε
πάλιν εὐχαριστῶ. Δίσις: Ὑπε-
ρηφανο Ἑλάτο, Εὐνυχίας 1, Ἀ-
θήνας,

(KB' - 905)

Χ αινετῶ ὅλους καὶ ὅλες τῆς Δι-
απλάσεως. Ὁ πρωτοφάνης
Μυστηριώδης Ἰαπετὸς

(KB' - 906)

Δ ιαπλάσδουλα, Σπαρατιστόπου-
λα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.
μέσφ Διαπλ.; Στείλατε.

Τρελλὸ Σπαρατιστάκι

(KB' - 907)

Ρ ΙΤΑ, ἔλαβα, εὐχαριστῶ χερὰ
μου ἀπεργίγραπτος.

ΣΠΑΝΙΟΛΑ

(KB' - 908)

Ρ ΟΔΟ, ἀγαμέμνο καταστατικόν.
ΑΣΣΑΡΑΤ, ἔλαβα: εὐχαρι-
στοῦ. ΣΠΑΝΙΟΛΑ

(KB' - 909)

Β ατρίκη, Ἐπαναστάτη, Μικρα-
σιατόπουλο, ἀνταλλάσσουμε
Μ. Μ.; Ναύτη τοῦ Αἰγαίου ἔ-
δειαλα.

(KB' - 910)

Ι ουλιανέ, εἰμαι πρόθυμος νὰ ἰ-
δρῶσும்е σύλλογον ἐναντίον τῆς
«Μιῦρης Μάσκας».

Ἐξαφανίζομεν Ἰχθους

(KB' - 911)

Λ ουλούδι τῆς Καρδιάς, ἀλλήλο-
χαρτοῦμεν; Ἡ πρώτη ἐπιστο-
λὴ μέσφ Διαπλάσ. ὡς. — Ἐλιόβας

(KB' - 912)

Ε ισερχομένη στὸ Διαπλάσιόκο-
σμο, χαίρετ' ὅλους τοὺς Φι-
λελευθέρους καὶ Δημοκράτας.
Φιλελευθέρη Ἑλληνίς

(KB' - 913)

Λ ΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Α' Βραβεῖο: Καλαματιανὸ Λου-
λουδε, (Ἰσοτίμος: Θάνος Ἀλκῆς).

Β' Βραβεῖο: Βατρίκη, (Ἰσοτί-
μοι: Τριανταφυλλῆς, Ἀφελῆς
Γυμνασιόπαις, Ἀλκῆς). Ἐπει-
νος: Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Βασι-
λεὺς Ἀδάμας. Περιμένουμε διευ-
θύνσεις.

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

(KB' - 914)

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΑΡΑΤΟΥ»
Προκηρῶσσω διαγωνισμὸ ἀγρό-
φων καλλιτεχνικῶν κάρτ-πο-
στάλ. Βραβεῖα: Α') Βιβλία δρ.
20. Β') Βιβλία δρ. 10. Προθε-
σμία δέμητος. Δίσις: Θεμ. Κορ-
βατζήν, Κιάτον.

Ἀρατος

(KB' - 915)

Δ έχομαι ἀνταλλαγήν κάρτ-πο-
στάλ. δηλ. ἓνας Ἀθηναῖος
θὰ μοῦ στέλλῃ τοπία Ἀθηνῶν,
ἓνας Πατρινὸς, Πατρῶν κτλ: ἔ-
γω δὲ θὰ ἀπαντῶ διὰ τοπίων Μυ-
τιλήνης, θὰ φέρουν δὲ αἱ κάρται
μόνον ὄνομα καὶ διεύθυνσιν.
Στείλατε: Γεώργιον Κανάρην,
ρ. τ. Μυτιλήνην. — Κόδοιγκτων

(KB' - 916)

Α ΠΟΤΕΛΕΣΣ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Μ. Μ. «ΜΑΥΡΟΥ ΓΑΤΟΥ»
Α' Βραβεῖον: Ἀφελῆς Γυμνα-
σιόπαις Β') Μεγάλῃ Ἑλλάς. Γ')
Δόξα Ματωμένη. Δοιτοὺς εὐχα-
ριστῶ. Ἀποστείλατε διευθύν-
σεις. — ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΠΗΡΑΣ

(KB' - 917)

Ε ισερχόμενος στὸν Διαπλάσιό-
κοσμο, χαίρετ' ὅλους καὶ
ΑΡΜΟΔΙΟΣ

(KB' - 918)

Ξ οκέπασμα: Ἰνὲς = Ἑλένη
= Κομποπούλου, Σπανιόλα =
Ταστά Καρρέο, Δοκαστάλαχτ =
Τούλα Παπαχρονιοπούλου. Νιά-
ου! νιάου! — Παρδαλὸς Γάτος

(KB' - 919)

Τ Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΘΡΑ-
ΚΩΝ καὶ ΒΟΥΓΑΡΟΚΡΑ-
ΤΩΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΗ (!) ἀνταλ-
λάσσουν Μ. Μυστ. μὲ ἅπαντας.
Βατρίκη, ἀούα!!!

(KB' - 920)

Ε λευθερία, εἴμεθα ὁμόφρονες
καὶ συμφωνοὶ μὲ τὴν γνώμην
σου ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.;
ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(KB' - 921)

Α ναλαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν
οἰοῦδητοτε Σολλόγου. Γρά-
φετε: Ἀνδ. Βουγιούκαν, Κα-
λάμας.

(KB' - 922)